

N. ΣΟΧΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὅδος Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμμου, χαρτονομισμάτων, χροσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ Ἀνρίνον. — Βσεβολὸδ Κρεστόβοκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρασις Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Ἰωακείμ Βαλαβάνη : ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡῃ ΑΣΙΑ. — ΔΙΑΤΙ ΜΕΤΕΒΛΗΘΗ Ο ΒΙΟΣ ΜΟΥ, ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50

ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

Αἱ διαδηλώσεις τοῦ σεβασμοῦ προσετέθησαν εἰς τὰς τῆς λύπης (Σελ. 138).

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΑ'

Ἐκ Βρετανίας ὁ Φριδερίκος ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους.

Εἶχε μὲν τὸ νέον βαθμὸν του, ἀλλ' εἰσέτι δὲν τὸν εἶχον διαθέσει εἰς ὄρισμένον ἔργον.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ διέλθῃ ἡμέρας τινὰς ἀναπαύσεως ἐν τῇ πρωτευούσῃ.

Ἦτο θλιβερός ὁ βίος, ὅστις τότε ἤρχιζε δι' αὐτόν, ἀνευ σκοποῦ, ἀνευ ἀμέσου τινὸς ἀσχολίας. Ἐλαθε τοὺς καθυστερομένους μισθοὺς του μετὰ τῶν ὀδοιπορικῶν ἐξόδων καὶ ἠδύνατο νὰ δαπανήσῃ τὰ χρήματα ὅπως αὐτὸς ἤθελεν. Ἄλλ' εἰς τί τάχα;

Ποῦ νὰ τὰ χρησιμοποίησῃ; Διὰ τὸν ἀνδρα αὐτόν τὸν εὐσεβῆ καὶ φιλόπονον οὐδὲν θέλητρον εἶχον οἱ Παριῖσιοι. Δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἐπιχεόντων τὸ βάλσαμον τῶν εὐκόλων ἠδονῶν ἐπὶ αἰμασσουσῶν πληγῶν τῆς καρδίας. Ἡ δὲ ψυχὴ τοῦ Πλεμὸν ἤμασσαν ἐκ παλαιῶν κακῶς ἐπουλωθέντων ὡς καὶ ἐκ προσφάτων τραυμάτων. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους καὶ τοῦ πυρετώδους βίου ἀνεζήτηε αὐθις, ὡς ἄλλοτε, τὴν μόνωσιν καὶ τὰς ὄνειροπολήσεις.

Ἄλλως τε εἶχεν ἐπέλθει ἡδὴ ὁ χειμὼν. Ὁ Ὀκτώβριος μὲ τὰς βροχερὰς ἡμέρας, του ἀντικατέστησε τὰς τελευταίας ἡλιοφωτίστους ἡμέρας τοῦ Σεπτεμβρίου. Διὰ τὴν πόλιν ἡ ἐποχὴ αὕτη ἐσημείου τὴν ἐπάνοδον τῶν κοινωνικῶν διασκεδάσεων, τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἀπόντων εἰς τὴν πρωτεύουσαν, τὴν ἐναρξιν τῶν θεάτρων, ἐνῶ ἀπεναντίας οἱ ριγηλοὶ ἐτρέποντο εἰς φυγὴν καταφεύγοντες εἰς χώρας, ὡς αὐτός, ὁ Πλεμὸν φεῦ! καλῶς ἐγίνωσκεν. Ἡ Νίκαια συχνάκις ἐνεφανίζετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἡ Νίκαια, αἱ Κάνναι, ἡ Βιλλαφράγκα, ἡ χώρα τοῦ διαρκοῦς μειδιάματος τῆς φύσεως ἡ παραλία τῶν τερπνῶν ὄνειροπολήσεων εἶχε καταστῆ δι' αὐτόν ἡ χώρα τῶν ἀλγεινῶν θλίψεων. Καὶ εἰς τὸ ἐξῆς συχνάκις ὁ πειρασμὸς ἐπήρχετο εἰς τὸ πνεῦμά του, ἡ ἐπιθυμία, σχεδὸν ἡ ἀνάγκη, νὰ ἐπανίδῃ τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἔνθα εἶχεν ἀγαπήσει καὶ εἶχε τόσα ὑποφέρει.

Ἡ σινική σφαῖρα τοῦ Κέ-Λούγκ εἶχεν ἀφήσει ἴχνη ἐπὶ τῆς ἀνδρικῆς καὶ ὠραίας μορφῆς του. Σχισμὴ κυανίζουσα ἐφάνετο ἐφ' ἐκάστης παρεΐας χαράττουσα αὐλακα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πυκνοῦ γενείου. Βεβαίως οὐδεμία ἐκ τῶν κυριωτέρων γραμμῶν τοῦ προσώπου εἶχεν ἀπολέσει τὴν κανονικότητα καὶ τὴν ἐντέλειάν της. Ἄλλὰ τὸ

σύνολον τῆς μορφῆς, πρὸ πάντων κατὰ μέτωπον, εἶχε προσκτήσει ἔκφρασιν τινα τραχείας σχεδὸν αὐστηρότητος. Εὐτυχῶς οἱ ὀφθαλμοὶ του, οἱ βαθεῖς καὶ σκεπτικοί, ὧν ἡ μελαγχολία ἀπεκάλυπτε ψυχὴν συμπαθεστάτην ἐμετριάζον τὴν ἔκφρασιν αὐτήν. Εἰς τὴν συνοικίαν ἔνθα κατῴκει, ἐν τῷ μέσῳ τῶν Παρισίων, ὅπου τὰ πάντα παρέρχονται ἀπαρατήρητα, εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου, ὁ πλοίαρχος Πλεμὸν εἶχεν ἐπιβληθῆ εἰς τὴν προσοχὴν τοῦ πλήθους.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ διήρχετο ἔμπροσθεν ναοῦ τινος, ὅτε εἶχε λήξει ἡ λειτουργία, ἤκουσε νὰ ψιθυρίζωσιν ὀπισθέν του τὰ ἐξῆς:

— Νά τον! τὸν βλέπεις; αὐτὸς εἶνε.

— Ποῖος;

— Δὲν εἰξεύρεις; ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ ὁποῦ σοῦ ἔλεγα, ὅστις ἐπληγώθη εἰς Κίναν καὶ ἐπαρρασημοφορήθη παρὰ τοῦ ναυάρχου Κουρμπέ.

Ἐγίνωσκον λοιπὸν τὴν ἱστορίαν του ὡς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν λεωφόρον Μαλεσερβ, μὲ ὄλην τὴν φροντίδα, ἣν εἶχε λάβει ν' ἀποφύγῃ τὰ σχόλια, ἔστω καὶ ἐπαινετικά.

Αἱ φωναὶ ὡς ἤκουσεν ἦσαν νεαραὶ. Ὁ ἀξιωματικὸς ἄφησε νὰ προχωρήσωσιν οἱ ὀπισθέν του ἐρχόμενοι, τότε δὲ ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ὅτι αἱ περὶ αὐτοῦ ὀμιλοῦσαι ἦσαν δύο εὐεϊδεῖς νεάνιδες, ἐξ ὧν ἡ μία ἦτο μελαγχροινὴ καὶ ἡ ἄλλη ἔξανθὴ καὶ τὰς ὁποίας οἱ γονεῖς τῶν ἠκολούθουν εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων.

Ἡ ἔξανθὴ ἐστράφη καὶ εἶδε τὸ βλέμμα τοῦ πλοίαρχου προσηλωμένον ἐπ' αὐτῆς. Τὸ χαριέστατον πρόσωπόν της ἠρυθρίασεν. Βεβαίως ἡ ἀγαθὴ νεανὶς ἐγκαρδίως ἐπεθύμει νὰ ἀγαπηθῆ παρ' αὐτοῦ.

Ἄλλ' ὁ Πλεμὸν παρεμέρισε καὶ διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν του, συνισταμένην ἐκ δύο δωματίων, εἰς δευτέρον τι πάτωμα ἐν τῇ ὁδῷ Ἀγαθοεργίας. Ἡσθάνετο ἄκραν θλίψιν καὶ τὰ δάκρυα ἐδάρυνον τὰ βλέφαρά του.

Ἡ συνάντησις αὐτῇ τὸν κατετάραξεν. Ἡ ἀφελὴς ἐρωτόληπτος κόρη ὁμοιάζε πρὸς ἐκείνην. Ὁμοιάζεν, ἀληθῶς εἰπεῖν, ὀλίγον ἄλλ' εἶχεν εἰς τὸ βλέμμα της οἶονε ἀντανάκλασιν τινα τῆς πρώτης φλογός, ἣν ὁ νέος εἶδεν ἄλλοτε λάμπουσαν εἰς τὰς μέλανας κόρας τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Λευκῆς.

— Ἔστω! εἶπεν. Εἶμαι μόνος, μόνος διὰ παντός. Ἡ ζωὴ μου ἐν ἡλικίᾳ τριάκοντα ἐτῶν ἔληξεν. Διατί νὰ μὴ λείξῃ ἐκεῖ πέραν, ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τῆς Ἀνατολῆς, ὅτε ἡ διακαστέρια μου ἐπιθυμία ἦτο νὰ ἐπανεύρω εἰς τοὺς οὐρανοὺς τὴν μητέρα μου; Διατί ἡ ἐρυθρὰ αὕτη ταινία, ἣν μοὶ ἔδωσεν ὁ ἔνδοξος νεκρὸς νὰ στολιζῇ στῆθος, τοῦ ὁποίου ἡ καρδιά δὲν μέλλει πλέον νὰ πάλλῃ; Διατί τὸ πεπρωμένον μου μὲ καταδικάζει τοῦ λοιποῦ εἰς τὸν ἀγονον βίον καὶ τὰς θλιβερὰς ἀπόψεις;

Ἐρωθῶθη καὶ μετὰ τινος κινήματος χαλύνου προσέθηκε:

— Ἔστω! Γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου!

Μητέρ μου, σὺ μοῦ ὁμίλησες περὶ τοῦ καθήκοντος καὶ σὺ μοῦ ἔδειξες ὅτι οὐδέποτε δύναμαι νὰ διαψεύσω ἐμαυτόν. Τὸ καθήκον! Αὐτὸς ἔσται τοῦ λοιποῦ ὁ κληρὸς μου!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν σφοδρὸς κτύπος τοῦ κωδωνίσκου εἰς τὴν θύραν τὸν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσῃ.

Ταυτοχρόνως φωνὴ λίαν γνωστὴ αὐτῷ ἔκραζεν ἀπὸ τῆς ὀπῆς τοῦ κλείθρου:

— Φριδερίκε!.. εἶσαι μέσα;

— Ὁ Κεργόρν! ἀνέκραζεν ὁ Πλεμὸν ὀρμήσας πρὸς τὴν θύραν.

Καὶ οἱ δύο νέοι περιεπτύχθησαν ἀλλήλους πολλάκις.

— Ἄ, καλέ μου φίλε, ἀνέκραζεν ὁ Πλεμὸν εὐθύς ὡς ἠδυνήθη νὰ λαλήσῃ. Μόλις πρὸ τριῶν ὥρων εὐρίσκομαι εἰς Παρισίους καὶ ὡς βλέπεις δὲν σ' ἔλησμόνησα.

— Ὡ! αὐτὸ εἶνε ὠρατὸν, φίλτατε! Ἄλλὰ ποῦ ἔμαθες τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας μου εἰς τόσον ὀλίγον διάστημα;

— Ποῦ καὶ πῶς; Τώρα θὰ τὸ μάθης. Εἶνε σχεδὸν θαῦμα. Ἄ! προσέθηκε διςτάζων ὀπωσοῦν, πρέπει νὰ σοῦ εἰπῶ πρῶτον ὅτι διατελῶ ἐν ἀδείᾳ τριῶν μηνῶν καὶ ἤλθα ἐδῶ διὰ λόγους ἀρκετὰ... ἰδιωτικοῦς.

Ὁ Πλεμὸν ἐμειδιάσεν.

— Εἶνε περιττὸν νὰ λάβῃς προφυλάξεις, ἀπῆντησεν. Μαντεύω τί τρέχει ἔρχεσαι διὰ νὰ νυμφευθῆς.

— Ναί!.. Ἐχεις πολλὴν ὀξυδερκειαν. Διὰ νὰ εἶμαι ἀκριβέστερος ὅμως ὀφείλω νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι μὲ νυμφεύουν. Ἡ ἐξαδέλφη μου τὰ ἐκατάφερον ὄλα, πρὸ μιᾶς δὲ καὶ ἡμισείας ὥρας ἀκόμη δὲν ἐγνώριζα τὴν ἀρραβωνιστικὴν μου.

— Καὶ τώρα;

— Τώρα ἐτελείωσεν. Τὴν εἶδα καὶ τὴν λατρεύω.

— Καὶ αὕτη;

— Αὕτη φαίνεται ἐπίσης ὅτι μὲ λατρεῖ.

— Εὐτυχὴς ἀνθρώπος! εἶπε φαιδρῶς ὁ Πλεμὸν, ὅν τὸ θέαμα τῆς εὐκόλου ἐκείνης εὐθυμίας ἐπανῆγεν εἰς τοὺς προτέρους θλιβεροὺς διαλογισμούς του. Ἄλλ' ἐξ ὧν αὐτῶν δὲν βλέπω ἀκόμη πῶς ἀνεύρες τὴν κατοικίαν μου.

— Ἐχεις δίκαιον. Ἴδου πῶς:

«Μόλις ἔφθασα μὲ παρουσίασαν. Λέγω πρὸς τὴν νεάνιδα: «Δεσποινίς, σὰς λατρεύω». Αὕτη ἀρχίζει τὰ γέλοια καὶ ἀπαντᾷ: «Αὐτὸ μόνον ἐπιθυμῶ κ' ἐγώ, κύριε». Τότε στρέφομαι πρὸς τοὺς μέλ- λοντας συγγενεῖς μου καὶ τοὺς λέγω: «Δὲν πρέπει νὰ δυσχερασθῆτε. Εἶδατε ὅτι ἡ πρώτη μου ἐπίσκεψις ἦτο εἰς σὰς. Ἐχω ὅμως εἰς Παρισίους ἕνα φίλον, ὅστις εἶνε σχεδὸν ἀδελφός μου καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἐπανεῖδα πρὸ δεκαοκτώ μηνῶν. Πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ τὸν φιλήσω. Τὸ ἔχω τάξιμον. Φεύγω λοιπὸν καὶ μετὰ δύο ὥρας θὰ ἐπιστρέψω. Ἐπιτρέπετε;»

«Καὶ μετὰ τοῦτο λαμβάνω τὸ καπέλον μου. Οἱ πενθεροὶ μου κατεβάζουν τὰ μούτρα. Ἡ ἐξαδέλφη μου μοῦ λέγει: «Πῶς φέρεσαι ἔτσι ἀσχημα;», ἀλλ' ἡ μνη-

στή μου, ἡ ὁποία εἶνε νόστιμη καὶ μοῦ ἀρέσει πολὺ, μὲ πλησιάζει καὶ λέγει μὲ φωνὴν ἤσυχον :

— Σὰς πρκακαλῶ, μαμμὰ, ἀφήσατε τὸν κ. Κεργὸρν νὰ κάμη ὅ,τι θέλει· ἐγὼ τὸ εὐόισκω φυσικώτατον.

Ἐπειτα ἀποτεινομένη πρὸς ἐμέ :

— Εἶνε ἐπίσης ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικού ὁ φίλος σας ; ἐρωτᾷ.

— Ναί, δεσποινίς.

— Καὶ πῶς λέγεται ;

— Φριδερίκος Πλεμόν.

— Τότε, κύριε Κεργὸρν, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ υπάγητε μακρὰν. Γνωρίζω ποῦ εἶνε. Κατοικεῖ ἐδῶ πλησίον εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγαθοεργίας· ἀλλὰ δὲν γνωρίζω τὸν ἀριθμὸν.

Ἐμεταβαίνει εἰς τὸ παράθυρον, παραμερίζει τὸ παραπέτασμα καὶ κροτοῦσα τὰς χεῖρας :

— Ἴδου ἀκριβῶς ἔρχεται ὁ διανομεύς! ... αὐτὸς θὰ μᾶς τὸ εἶπη...

Κατῆλθεν ἀμέσως εἰς τὸν θυρωρὸν. Ἐρωτῶ τὸν διανομέα καὶ ἰδοὺ ὅπου ἦλθα!

Ὁ Πλεμόν ἐξιλκρύνθη. Ἡ ἀπροσδόκητος ἀφίξις τοῦ ἀγαθοῦ συναδέλφου του, τοῦ τόσον διαχυτικού καὶ χαριέντος, παρήγαγε τὸ ἀποτέλεσμα φωτὸς ἐπιρριπτομένου εἰς τὴν νύκτα τῶν λογισμῶν του. Χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀφορμὴν, ἠσθάνετο ἐν τούτοις ὅτι αἱ σκέψεις του ἦσαν ἤττον ζοφεραί.

Ὁ Κεργὸρν ἐπανελάβεν :

— Ἄς ὀμιλήσωμεν τώρα περὶ σοῦ. Νὰ ὅπου ἔγεινες ἀνώτερος ἀξιωματικὸς, σοῦ ἔπρεπεν. Ἐχεις ὠραῖον μέλλον ἔμπροσθέν σου, Φριδερίκε.

— Ναί, ἀπήντησε θλιβερῶς οὗτος, ἀλλ' ἠγόρασα ἀκριβὰ τὸν νέον βαθμὸν μου. Ἐπειτα δὲν ἔχω καὶ τὴν ψυχὴν τόσον πολὺ παιδρὰν, ἀγαπητέ μου φίλε.

— Τὸ γνωρίζω, τὸ γνωρίζω... Ἐπέστρεψες ἐκ τῆς Σινικῆς καὶ ἔθαψες πρὸ ὀλίγου τὸν ἀτυχῆ μας ναύαρχον. Παρεκτός τούτου ὑπέφερες ἀρκετὰ καὶ διὰ ἰδιαιτέρων σου λογαριασμῶν.

— Ἡ μήτηρ μου ἀπέθανε, Κεργὸρν.

— Τὸ ἐγνωρίζω, ἀπήντησεν ὁ Κεργὸρν συγκεκινημένος. Δι' αὐτὸ μάλιστα ἦλθα νὰ σὲ ἴδω καὶ νὰ σὲ ἀσπασθῶ ἀμέσως.

— Εἶσαι πάντοτε ὁ ἴδιος, παλαιῆ μου σύντροφε, πάντοτε εὐγενὴς καὶ καλός. Ἐὐχαριστῶ. Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σοῦ ἀπευθίνω μερικὰς ἐρωτήσεις ;

— Ὅσας ἐρωτήσεις θέλεις... Εἰξεύρω τί θὰ μ' ἐρωτήσης!...

Ὁ Πλεμόν ἠρώτησε μετὰ φωνῆς ὑποτρέμου :

— Καὶ... ἐκαίνη; ἐνουμφεύθη ;...

— Ναί, ἀπήντησε μετὰ βραχυλογίας ὁ Κεργὸρν.

— Παρευρέθης εἰς τοὺς γάμους της ;

— Ὅχι, δὲν ἠθέλησα. Μοῦ ἔκαμνε κακὸν καὶ θὰ ἔτρεχα ἴσως τὸν κίνδυνον νὰ φανῶ ἀδιάκριτος. Ἄλλως τε, ὁ στόλος ἀπέπλευσεν ἀπὸ τὸν κόλπον τὴν ἐπαύριον. Περιπλέον τι δὲν ἔμαθα· δὲν ἐφρόντισα πλέον περὶ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων.

— Λοιπὸν δὲν δύνασαι νὰ μοῦ δώσης πληροφορίας ;

— Περὶ τίνος ;

— Περὶ ἐκαίνης, περὶ τοῦ συζύγου της καὶ τῆς οἰκογενείας της.

— Ὅχι, Φριδερίκε, ἀδύνατον. Ἐξακολουθεῖς λοιπὸν ἀκόμη νὰ συλλογίζεσαι αὐτὴν τὴν γυναῖκα.

— Πάντοτε, ἀπήντησεν ὁ Φριδερίκος μὲ τὸν τόνον ἐκεῖνον τὸν ὑπόκωφον τῆς φωνῆς τὸν ἀνερχόμενον ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς τετραυματισμένης καρδιάς.

Ὁ Κεργὸρν ἀπέθηκεν ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ἐπὶ τινὰς δὲ στιγμὰς ἀπηύθυνεν αὐτῷ φιλικὰς παραινέσεις.

Διατί κατέτριβε τὸ πνεῦμά του ὅπως ἀνατρέχῃ εἰς θλιβερὰς ἀναμνήσεις ; Ἦτο νέος, ἦτο ὠραῖος, εἶχεν ἓν ὄνομα τώρα. Ἦτο προωρισμένος νὰ γείνη μίαν ἡμέραν ναύαρχος, ἐνδοξος ναυτικός.

— Λησμόνησον, ἔλεγεν αὐτῷ κατ' οὐσίαν ὁ καλὸς νέος. Διάμεινε εἰς Παρισίους ἐπὶ τινὰ καιρὸν. Ἀφέθητι εἰς τὰς διασκεδάσεις. Θὰ εὕρῃς εἴκοσι γυναῖκας ἀντὶ μιᾶς, ὠραίας καὶ καλλιτέρας ἀπὸ ἐκαίνης. Αὐτὴ σ' ἐθυσίασεν. Σὺ ἔμεινες πιστὸς εἰς αὐτὴν δεκαοκτὼ μῆνας. Εἶνε ἀρκετὸν, εἶνε πολὺ μάλιστα, διότι δὲν ἤξιζεν οὐδὲ μίαν ὥραν θλίψεως.

Καὶ ὁ Κεργὸρν ἀνέφερε πρὸς τὸν Πλεμόν πολλὰς νύμφας πλουσίας καὶ ἀμοζούσας εἰς αὐτόν. Ἡ ἐξαδέλφη του ἐγνωρίζετο πλῆθος. Ἦρκει μόνον νὰ τὴν ἀφήσῃ αὐτὴν νὰ ἐνεργήσῃ. Ἡ δύνατο νὰ τοῦ εὕρωσι νύμφην ὡς τὴν Ἀφροδίτην.

Ὁ Πλεμόν δὲν ἤκουεν ἀκουσίως αὐτοῦ ἐν τούτοις ἢ ἀκοή του ἀντελαμβάνετο ὅλης ἐκαίνης τῆς φλυαρίας. Ὅπτασιαι διήρχοντο πρὸ τῶν ὀμμάτων του. Ἐπανεβλεπε τὰς νεάνιδας, ἃς εἶχεν ἴδει πρὸ ὀλίγου ἐξερχομένης ἐκ τοῦ ναοῦ. Ἀνεμνήσκετο τῶν χαριέντων μικρῶν προσώπων καὶ τῶν ὠραίων ὑγρῶν ὀφθαλμῶν, οἵτινες ἐπὶ μακρὸν τὸν εἶχον παρατηρήσει. Πειρασμὸς τις ἀόριστος ἐγεννᾶτο ἐν τῇ ψυχῇ του. Διατί τάχα νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ ἐνεργήσωσι οἱ ἄλλοι; Διατί νὰ μὴ προσπαθῆσῃ καὶ αὐτὸς νὰ παρηγορηθῇ ;

Ὅπως ἀποδιώξῃ πάσας τὰς ἰδέας ταύτας ἠρώτησε τὸν Κεργὸρν :

— Ἀληθινὰ, δὲν μοῦ εἶπες ἀκόμη πῶς ὀνομάζεται ἡ μνηστή σου. Μήπως εἶνε ἀδιακρίσια νὰ σ' ἐρωτήσω ;

— Τί λόγος ! Ὀνομάζεται Λευκή, φίλε μου, Λευκή, ὅπως ἡ ψυχὴ της καὶ τὸ πρόσωπόν της.

Λευκή! Τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπῆρξεν ὁ κερραυνοῦς ὁ διαλύων τὰ νέφη. Ὁ πλοίαρχος εἶδε διὰ μιᾶς ἐξαφανιζομένης πάσας τὰς προκλητικὰς ὀπτασίας, αἵτινες τὸν εἶχον ἐπὶ στιγμὴν συγκινήσει.

IV

Ἡ συνάντησις αὕτη ἔπεισε τὸν Πλεμόν.

Δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν θέαν τῆς εὐδαιμονίας τοῦ φίλου του. Βεβαίως εἰς τὸ λυπηρὸν αὐτὸ αἶσθημα δὲν ἐμπεριείχετο ποσὼς φθόνος. Ἀλλὰ τὸ θέαμα τοῦ συν-

οικεσίου αὐτοῦ, ὅπερ ἐξ ἀπλῆς εὐνοϊκῆς συμπτώσεως προέκυψεν, ἐπανεφέρειν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ νέου τὸ ἀπολεσθὲν ὄνειρον τοῦ παρελθόντος του.

Ἀφοῦ ἡ καρδιά του συνετρίβη διὰ παντός, διατί νὰ μὴ χύσῃ τὰ δάκρυά του εἰς τὸ μέρος ἔνθα εἶχε δοκιμάσει τὰς πρώτας τέρψεις ;

Διὰ τοῦτο ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ.

Οὐδὲν ἐκράτει αὐτὸν πλέον εἰς Παρισίους. Ἡ ἄδεια του εὐκόλως ἠδύνατο νὰ ἀνανεωθῇ. Ἀναχωρῶν ἀπέφυγε καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ παρευρεθῇ εἰς τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ Κεργὸρν. Ἄλλως τε, δὲν ἐπρόκειτο νὰ διαμείνῃ καὶ πολὺ εἰς Κάννας καὶ Νίκαιαν, ἀλλὰ μόνον ὅσον ἀπηρεῖτο ὅπως ἀπευθύνῃ ἀποχαιρετισμὸν εἰς πᾶν ὅ,τι εἶχε λατρεύσει.

Πρὶν ἀναχωρήσῃ ἐν τούτοις ἠθέλησε νὰ λάβῃ πληροφορίας καὶ νὰ μάθῃ ἂν ἡ κυρία Λεοπόλδου Γκιδὰλ κατῴκει ἀκόμη εἰς Πασιρίου, ὅπου εἶχεν ἐπιστρέψει ἐκ τῆς Μεσημβρίας. Εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, ὅπου μετέβη νὰ πληροφορηθῇ οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ τοῦ παράσχῃ τὴν ἐλαχίστην νύξιν. Τρεῖς ὑπουργοὶ εἶχον διαδεχθῆ ἀλλήλους καὶ εἶχε μεταβληθῆ ἐκ βᾶθρου τὸ προσωπικόν. Ἐνεθυμεῖτο μὲν ἀμυδρῶς τὸ ὄνομα τοῦ Γκιδὰλ, ἀλλ' οὐδεὶς ἐγίνωσκε νὰ εἶπη τι αὐτῷ περὶ τοῦ ἀτόμου του.

Τότε δὲν ἐδίστασε πλέον.

Διηυθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν ἔνθα ὁ Κεργὸρν κατῴκει, ἐπιθυμῶν νὰ μὴ τὸν συναντήσῃ ἐκεῖ. Ἐφοβεῖτο μὴ τὸν κρατήσῃ ὁ φίλος του εἰς Παρισίους ἐπὶ τῇ προφάσει τοῦ γάμου του. Ἦτο σχεδὸν βέβαιος, ὅτι ὁ Κεργὸρν ἐπόθει νὰ τὸν ἔχῃ ὡς μάρτυρα, αὐτὸ δ' ἐπόθει ν' ἀποφύγῃ ἀντὶ πάσης θυσίας.

Ἡ σύμπτωσις ἐφάνη αὐτῷ εὐνοϊκὴ κατ' εὐχὴν. Ὁ Κεργὸρν ἦτο ἀπῶν.

Ὁ Πλεμόν ἀφῆκεν αὐτῷ τοὺς ἀποχαιρετισμοὺς του ἐφ' ἐνὸς ἐπισκεπτηρίου, χωρὶς νὰ τοῦ ἀποκρύψῃ τὸ μέρος διὰ τὸ ὁποῖον ἀνεχώρει.

Καθησυχάσας ὡς πρὸς τοῦτο, ἠσυχολήθη ἐν τάχει περὶ τὰς τελευταίας του προετοιμασίας. Κατόπιν μετέβη εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Λυόνος, ὅπου ἦ ἀμαξοστοιχία ἔμελλε νὰ ἐκκινήσῃ κατὰ τὴν ἐβδόμην ὥραν.

Ἐφθασεν εἴκοσι λεπτὰ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως.

Πῶς νὰ διέλθῃ τὸ διάστημα αὐτό ; Ὁ ἀξιωματικὸς ἀνέμενε πυρετωδῶς τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως. Ἦρχισε νὰ περιπατῇ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας τοῦ σιδηροδρόμου.

Αἶφνης ἤκουσε βήματα κατεσπευσμένα ὀπισθὲν του. Ἐμάντευσεν ὅτι τὸν ἀνεζήτουν καὶ ὅτι ὁ Κεργὸρν τὸν κατεδίωκεν.

Δὲν ἠπατάτο.

Μία χεὶρ ἐτέθη ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ἐνῶ ταυτοχρόνως φωνὴ τις φαιδρὰ ἔλεγεν αὐτῷ :

— Ἄ ! ἔτσι λοιπὸν ; μᾶς φεύγεις κρυφά, χωρὶς νὰ εἰπῆς τίποτε, χωρὶς νὰ εἰπῆς οὔτε κἂν τὸν σταθμὸν, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ

ἐπιβρασθῆς! . . . Ἄς ἴδωμεν λοιπόν, ἔφθασα τάχα ἐγκαίρως διὰ νὰ ἐμποδίσω τὴν κατεπευσμένην φυγὴν σου;

— Ὅχι, ὄχι, καλὲ μου φίλε, ἀπήντησεν ὁ Πλεμὼν μετὰ τοῦ αὐτοῦ φαιδροῦ τόνου, εἶνε πολὺ ἀργά. Ἐπῆρα καὶ τὸ εἰσιτήριόν μου.

Ὁ Κεργὸν ἐποίησε μορφασμὸν δυσαρσεκείας.

— Διάβολε! αὐτὸ πολὺ μὲ λυπεῖ!

— Καὶ διατί, παρακαλῶ;

— Διατί; Ὡραία! Καὶ πῶς θέλεις νὰ νυμφευθῶ χωρὶς ἐσέ;

Ὁ Πλεμὼν δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα.

Ἐτερος γέλωσ ἀνταπεκρίθη εἰς τὸν ἰδικόν του νεκρός, δροσερός, γέλωσ νεάνιδος.

Ἀμφότεροι ἐστράφησαν.

— Ἄ, μὰ τὴν πίστιν μου, Φριδερίκε, ἀνέκραξεν ὁ Πλεμὼν, ὁ τόπος δὲν εἶνε ἀληθῶς κατάλληλος διὰ τὴν περίστασιν, ἀλλὰ πρέπει νὰ σὲ παρουσιάσω πρὸς τὸν πενθερόν μου καὶ τὴν μνηστῆν μου.

Ὁ Πλεμὼν ἀνεσκήρτησεν.

[Ἐπειτα συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Τὸ δραματικώτατον διήγημα τοῦ Γερμανοῦ **A. Schneegans**

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

μεταφρασθὲν ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ πρωτοτύπου.

ΒΣΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Σ

Ὁ ἕκτακτος ἀπεσταλμένος.

Ὁ Βαλεριανὸς Κόροβοφ ἐδόθη εἰς τὴν μέθην. Τὸ κακὸν τοῦτο τὸ πρῶτον ἤδη συνέβαινε αὐτῷ. Ἐκ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, καθ' ἣν ἐπέστη ὅτι ἡ σύζυγός του δὲν ἦτο ἄνθρωπος, ἀλλὰ φρόνος ψυχρὸς ὑπὸ θελκτικὴν γυναικεῖαν μορφήν, κατέλαβεν αὐτὸν πικρὸν αἰσθημα οἰκτρᾶς ἀπογοητεύσεως. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἦτο ἱκανὸς νὰ τῇ συγχωρήσῃ τὰ πάντα, καὶ ἂν οὐχὶ νὰ λησμονήσῃ, οὐδέποτε ὁμῶς οὔτε λόγῳ, οὔτε ὑπαινιγμῷ νὰ ὑπομνήσῃ αὐτῇ περὶ τῶν μετὰ τοῦ Βελτίσσεφ σχέσεών της· ὄνειροπόλει μάλιστα περὶ ἐνδεχομένης ἐπανόδου εἰς τὸ παρελθόν, περὶ γαλήνης ἡσύχου οἰκογενειακῆς ἐστίας. Ἐφρόνει ὅτι ἡ Λιουδμήλα θὰ σωφρονισθῇ, θὰ ἡσυχάζῃ, ὅτι θὰ ἐπενεργήσῃ ἐπ' αὐτῆς ὁ λόγος τῆς πειθοῦς καὶ τῆς ἰκεσίας, ἐπισφραγισθεὶς διὰ τοσοῦτον θερ-

μοῦ αἰσθήματος αὐταπαρνήσεως καὶ οἰκτιρμονος ἀγάπης· ἦτο διατεθειμένος νὰ ἐνοχοποιήσῃ αὐτὸς ἐκυτόν μάλιστα, διότι, ἔνεκα τῆς ἐργασίας του, ὀλίγον ἐφρόντιζεν ἐνίοτε περὶ τῆς συζύγου του, ὅτι ἀνέπτυσεν ἐνίοτε αὐτῇ τὴν θεωρίαν τοῦ ἐλευθέρου αἰσθήματος, καὶ οὕτω, οἶνει αὐτὸς οὗτος, ἐξῶθεν αὐτὴν νὰ συμμορφῶται πρὸς τὴν θεωρίαν ταύτην· κατόπιν ὁμῶς τῆς τελευταίας συνεντεύξεώς του μετὰ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἐπέστη, ὅτι κατὰ τὴν παροῦσαν περίστασιν, ἡ θεωρία αὕτη οὐδόλως ἔλαβε μέρος, ὅτι οὐδὲν αἰσθημα ὑφίσταται ἐν αὐτῇ, ὅτι τὰ ἐξωθούνητα τὴν Λιουδμήλαν ἐλατήρια εἰσὶν ἀπλῶς ἔνστικτα, οὕτως εἶπειν, ἐμφύτου παλλακίδος, ἀπληστία τις πρὸς τὴν πολυτέλειαν καὶ τὸν πλοῦτον, ὅθεν δῆποτε καὶ δι' οἰας δῆποτε ὁδοῦ προερχόμενα. Ἐνόησεν ἤδη ὅτι ἡ μοῖρα αὐτοῦ συνεδέετο οὐχὶ μετὰ γυναικός, οὐχὶ μετ' ἀνθρώπου, ἀλλὰ μετὰ ψυχροῦ φρόνου, οὔτινος οὐδὲν εἶχε νὰ συγχωρήσῃ, οὐδὲν νὰ λησμονήσῃ, ὅσον καὶ οὐδὲν νὰ ἐλπίσῃ πρὸς ἐνδεχομένην ἐπάνοδον, ἢ σύνδεσιν ἀνεκτῶν τιῶν ἀνθρωπίνων μετ' αὐτῆς σχέσεων. Ἄπειρον πικρίαν καὶ βαθεῖαν ἀποστροφήν· ἰδοὺ πᾶν ὅ,τι ἀπεκρίμιζεν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ὁ Κόροβοφ ἐξερχόμενος ἐσχάτως ἐκ τοῦ οἰκήματος τῆς Λιουδμήλας· ἀλλὰ μὲ τὰ δύο ταῦτα αἰσθήματα σύνειδεν ἐν τούτοις ὅτι ἐν τῇ ψυχῇ του δὲν ἔλαβε χώραν ἔτι πραγματικὴ καὶ πλήρης ρῆξις μετὰ τῆς γυναικὸς ταύτης, ὅτι μ' ὄλα ταῦτα ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἶνε ἔτι προσδεμένη διὰ τιῶν λεπτῶν μὲν, ἀλλ' ἰσχυρῶν καὶ ἀδιαρρήκτων νημάτων, πρὸς αὐτὴν, ὅπως ἐξασθενήσῃ δὲ ἡ διασπᾶση τὰ νήματα ταῦτα, τοῦτο ἦτο ἐκτός τῆς δυνάμεως καὶ τῆς θελήσεώς του· τουλάχιστον κατὰ τὸ παρόν. Ἐδοκίμαζεν ὅ,τι ἐδοκίμαζεν ὁ Πλάτων Βασιλεῖςβιτς δι' αὐτὴν. Καὶ ὁ μὲν καὶ ὁ δὲ ἠγάπων αὐτὴν, δυνάμει τοῦ κτηνώδους ἐκείνου πάθους, ὅπερ δὲν ἐπίδεχεται οὔτε ἀνάλυσιν οὔτε ἀπαίτησιν φρονήσεως. Ἡ φρόνησις λέγει: διάρρηξον, δὸς πέρας μετὰ τοῦ φρόνου τούτου· δὲν ἔχθη ὁ κόσμος διὰ γυναικᾶς· δυνατὸν νὰ συναντήσῃς ἄλλην, ἥτις θὰ σὲ ἀγάπησῃ ἀνθρωπίνως, θὰ φαιδρῶνῃ τὸν βίον σου, θὰ σοὶ δώσῃ ἡσυχίαν καὶ δόσιν εὐτυχίας· ποιά τις ὁμῶς ζοφερὰ δυνάμις τῆς ψυχῆς, ἡ ὀρθώτερον τοῦ αἵματος καὶ τῆς ἔξεως ἀποκρίνεται εἰς τοῦτο· δὲν ὑπάρχουσιν ἄλλαι γυναικῆς δι' ἐμέ, ἐκτός αὐτῆς! Ἐστὼ αὕτη βδελυρά, κατὰ τὴν ἰδιότητα τῆς ψυχῆς, ἄς μὴ ἔχη οὐδὲν ἀνθρώπινον, ἀλλ' ὁμῶς ἀκατασχέτως μὲ ἔλκει πρὸς αὐτὴν μαγνήτης τις, καὶ εἰς ἐμέ ἔτι αὐτὸν ἀκατάληπτος· οὐδεὶς, ἐκτός αὐτῆς, γνωρίζει καὶ δύναται μετὰ τοσαύτης ἰσχύος νὰ διεγείρῃ ἐν ἐμοὶ τὰ ἔνστικτα τοῦ φλογεροῦ πάθους, ὅπερ καθίσταται τοσοῦτῃ φλογερόν, τοσοῦτῃ δυστροπώτερον, τοσοῦτῃ ἐπιμονώτερον, ὅσῳ μᾶλλον αὐξάνει ἡ ἀπάθεια καὶ ἡ ψυχρότης τῆς γυναικὸς ταύτης! Ἴσως αὕτη αὕτη ἡ παγερότης τῆς καρδίας, περικεκλεισμένη ἐν τοσοῦτῃ κομψῷ περιβλήματι, ἐν τοσοῦ-

τῷ ἐρασμῷ σώματι, καθιστᾷ τὴν γυναικᾶ ταύτην γοητευτικὴν, μέχρι τοσοῦτου βαθμοῦ, ὥστε στεροῦμαι δυνάμεων ν' ἀποσπασθῶ αὐτῆς, μ' ὄλον τὸ εἰδεχθῆς τοῦ ἠθικοῦ της! Καὶ μ' ὄλα ταῦτα, ἐναντίον τῆς λογικῆς, θέλω, καὶ δὲν δύναμαι νὰ μὴ θέλω, ν' ἀποκτήσω, ὡς γυναῖκα, τὸν πάγον τοῦτον.

Καὶ δέον νὰ νομολογήσωμεν, ὅτι αἱ θελκτικαὶ φρόνοι τοῦ εἴδους τῆς Λιουδμήλας Κόροβοφ, ἀείποτέ εἰσιν εἰς ὑψιστον βαθμὸν πεπρωκισμένοι διὰ παρομοίων μαγνητικῶν ἰδιοτήτων. Τὰς περιφρονοῦσιν ἀλλὰ τὰς ἐπιζητοῦσιν ἐπιμόνως καὶ σχεδὸν ἀνυπολογίστως.

Ἐξησθενημένος ἐκ τῶν καταθλιπτικῶν αἰσθημάτων του ὁ Βαλεριανὸς Κόροβοφ ἀσκόπως ἐθάδιζεν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, μετὰ κόπου σύρων τούς πόδας του. Οὐδεμίαν διέβλεπε διέξοδον, ἠγγόνει τί νὰ πράξῃ, τί νὰ ἐπιχειρησθῇ, τί ν' ἀποφασίσῃ. Ἡ περιφρόνησις, ὁ ἀπωλεσθεὶς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀποσθεσθεὶς ἔρωσ, ἡ πικρία καὶ τὸ αἰσθημα τῆς ἀπελπισίας, διὰ μιᾶς ἐξανίσταντο ἤδη ἐν τῇ ἐξησθενημένῃ ψυχῇ του. Ἐπρεπε διὰ τίνος τρόπου νὰ ἀμβλύνη τὴν ὀξύτητα αὐτῶν, ἔστω καὶ ἐπὶ τινα χρόνον. Ἐσωτερικῶς κατείχετο ὑπὸ ἀθυμίας· ἡ κεφαλὴ καὶ τὸ στῆθος του ἐφλέγοντο, εἰς τὸ στόμα ἠσθάνετο ξηρότητα καὶ γεῦσιν ποιᾶς τίνος στρυφνῆς πικρότητος. Μ' ὄλην τὴν δριμύτητα τοῦ χειμῶνος, ἠσθάνετο ὅτι ἐπνίγετο καὶ προδήλως ὁ ἀήρ δὲν ἐξήρκει αὐτῷ πρὸς ἀναπνοήν· ἠσθάνετο πληξίν, πληξίν μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ ἐλαφρὸν θερινὸν ἐπανώφοριον, ἀπασα αὕτη ἡ πενιχρὰ ἐνδυμασία του, προφανῶς ἐθάβρινε δεινῶς τοὺς ὤμους καὶ ἄπαν τὸ σῶμά του. Ἐξεκομώθη καὶ ἀσκόπως ἔστη εἰς γωνίαν τριόδου τίνος. Εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς ὁδοῦ ἔκαιε βυσσινόχρους φανὸς καὶ ἐφώτιζε πλάκα, μετὰ σταφυλῆς καὶ μετ' ἐπιγραφῆς: «Οἶνοπωλεῖον».

Ὁ Κόροβοφ μηχανικῶς σχεδὸν κατῆλθεν εἰς ὑπόγειον, ἐνῶ ἐπωλοῦντο πνευματῶδη ποτὰ καὶ ἐζήτησε νὰ τῷ δώσωσι φιάλην ἐκ τοῦ ἰσχυροτέρου ποτοῦ. Ὁ ὑπάλληλος ὠδήγησεν αὐτὸν ἐντὸς στενῆς τίνος τρώγλης καὶ ἐξεπωμάτισεν ἐνώπιον αὐτοῦ φιάλην κονιάκ ρωσικῆς κατασκευῆς. Ὁ Κόροβοφ, ὡσεὶ κατεχόμενος ὑπὸ μεγάλης δίψης, ἐξεκένωσεν ἀπνευστὶ τὸ ποτήριον, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ μάλιστα τὴν καυστικὴν δυνάμιν τοῦ ποτοῦ τούτου.

Ἦτο τοῦτο τὰ πρωτόλεια ἐπὶ τοῦ σταδίου τῆς ἀνακουρίσεως καὶ λήθης τῶν ἀνθρωπίνων συμφορῶν. Μὲ κεφαλὴν σφοδρῶς ἐσκοτισμένην, κατόρθωσεν ὅπως-ὅπως νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ οἰκήματός του καὶ ὡς ἄπνους ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς στρωμνῆς του, ἀνευ σκέψεων, ἀνευ αἰσθημάτων, ἀνευ πόνου καὶ πικρίας. Τὸ κονιάκ, διὰ πρώτην φοράν, ἔκαμε τὴν ἐνέργειάν του.

Ἐκτοτε παρόμοιαι δόσεις ἀνενεοῦντο καθ' ἐκάστην, καὶ ὁ Κόροβοφ ταχύτατα ἤρξατο προσεγγίζων εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ μεθύσου.

Ἐπιστρέφων ποτὲ εἰς τὸ οἰκημῶν του ὁ Κόροβοφ, εὗρεν ἐπὶ τῆς τραπέζης του τεμαχίον χάρτου, ὑποδειχθὲν αὐτῷ ὑπὸ τῆς μαγείρου, ἐφ' οὗ ἦσαν γεγραμμένα διὰ μολυβδίδος τὰ ἑξῆς :

Ἦλθεν ὁ Ἀντιζίστροφ διὰ λίαν σοβαρὰν ὑπόθεσιν, καὶ πολὺ ἐλυπήθη, διότι δὲν σὰς εὗρεν εἰς τὴν οἰκίαν σας. Θὰ ἔλθῃ αὐριον πρῶτῃ εἰς τὰ δέκα, καὶ σὰς παρακαλεῖ θερμῶς ἢ νὰ τὸν περιμενεῖτε, ἢ νὰ τῷ ὀρίσετε ὄραν πρὸς συνέντευξιν.

— Ποῖος εἶνε αὐτός; ὁ Ἀντιζίστροφ; ἐξεπλάγη ὁ Κόροβοφ. Οὐδένα Ἀντιζίστροφ ἐγνώριζε, καὶ μάλιστα οὔτε ἤκουσέ ποτε τοιοῦτόν τι ἐπίθετον. Οὐχ ἦττον τὸ ὕφος τῆς σημειώσεως ἦτο τοσοῦτον θετικόν, ὥστε ἀπεφάσισε ν' ἀναμείνῃ τὴν ἀφιξίν αὐτοῦ τοῦ κ. Ἀντιζίστροφ, ὅστις ἀκριβῶς ἐνεφανίσθη κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ὄραν.

Ἦτο οὗτος ἀνὴρ τριακοντούτης περιπόου, ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ ἀθλητικῆς κατασκευῆς. Ἡ ἐνδυμασία του ἦτο κατὰ τι ἀπειρόκαλος ἐφόρει ἐπενδύτην ἐκ βελούδου, παραδαλωτὸν ἐσωκάρδιον καὶ περισκελίδας μετὰ ραβδώσεων. Πυκνή, μακρὰ μέλαινα κόμη ἐκυμαίνετο πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἀπεκάλυπτε στενὸν καὶ χαμηλὸν μέτωπον· μικροὶ μέλανες ὀφθαλμοί, ἔβλεπον μετὰ τινος ἀνησυχίας, ὀξυδερκείας καὶ πονηρίας ὑπὸ τὰς ἀτάκτους, δασεῖας καὶ κατὰ τι προεξεχούσας ὀφρῦς του ὠραία πλατεῖα γενεῖα; κατήρχετο σχεδὸν μέχοι τοῦ ἡμίσεως τοῦ στήθους του. Ἐφερν ὑπὸ μάλης μέγα χαρτοφυλάκιον. Τὸ βάδισμα καὶ ἡ συμπεριφορὰ του ἠλεγχον αὐθάδη πως αὐτοπεποιθῆσιν, ἢ δὲ γενικῇ ἐντύπωσις ἦτο τοιαύτη, ὥστε δὲν λανθάνομεν ἀποκαλοῦντες αὐτὸν δυσἄρεστον-ὠραῖον ἀνδρα.

— Εἶσθε ὁ κύριος Κόροβοφ; εὐθέως ἤρξατο ὁ εἰσελθὼν μετὰ βραγχώδους φωνῆς βαθυφώνου.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐπιτρέψατε νὰ συστηθῶ. Ἀντιζίστροφ... Ἀρίσταρχος Κονόνοφ Ἀντιζίστροφ, ἰδιαιτέρος βοηθὸς δικηγόρου.

Καὶ ἔτεινεν ὁ ἴδιος τὴν χεῖρα τῷ Κόροβοφ, μὴ ἀναμείνας νὰ τείνῃ ἐκεῖνος τὴν ἰδικήν του, ὡς οἰκοδεσπότης.

— Εἶσθε συνεργάτης τοῦ Τσέμς, νομίζω; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀντιζίστροφ.

— Μάλιστα, ἐργάζομαι εἰς τὴν ἐφημερίδα του.

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης ἔγραφον ἐνίοτε κατὰ σημειώσεις, ἀλλ' ἔπαυσα, διότι προσβέβω ἀρχὰς μᾶλλον συντηρητικῆς.

Ἀκολούθως ὁ κ. Ἀντιζίστροφ ἐκάθησεν, ἀνευ προσκλήσεως, καὶ ἐκάπνισε σιγᾶρον τοῦ οἰκοδεσπότη.

— Εἶσθε νυμφευμένος, βέβαια, ἐξηκολούθησεν οὗτος διευθύνων ἐπὶ τοῦ Βαλεριανοῦ τοὺς φορτικούς καὶ ὀξείας ὀφθαλμούς του· καὶ νομίζω, πρὸς τούτοις, ὅτι δὲν εἶσθε τόσο ἐντυχημένος ἐκ τούτου;

Ὁ Κόροβοφ ἐμόρφασε μετὰ προφανοῦς ἀγανακτικῆς.

— Καλὰ νὰ πάθετε· μὴ πιστεύετε τὰς

κοινὰς προλήψεις. Ἄλλὰ τί μὲ μέλλει! εἶπε κινδὼν τὴν χεῖρα ὁ ἐπισκέπτης. Ἰδῆτ' ἐδῶ· γνωρίζετε τὸν βαρόνον φὸν-Σνίτσλη, τὸν δικηγόρον; Εἶνε κί' αὐτός, καθὼς ἔξέυρετε, συνεργάτης τοῦ Τσέμς, μαζὺ σας δηλαδὴ.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ πῶ ὅτι τὸν γνωρίζω, ἀλλὰ... τὸν ἔχω ἰδῆ, τὸν ἔχω συναντήσει εἰς τὴν σύνταξιν, ἐκοινοποίησεν ὁ Κόροβοφ.

— Εἶνε ὁ προϊστάμενός μου, παρετήρησεν ὁ Ἀντιζίστροφ, μὲ τοιοῦτον μειδίαμα, ὅπερ ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῆ, καὶ εἰρωνία καὶ μηδὲν σημαίνον. Ἐκεῖ, ἔξέυρετε, τὸν θεωροῦν, ἕνα ἐκ τῶν «σεβαστοτέρων» συνεργατῶν, καὶ ὁ Τσέμς πολὺ τὸν περιποιῆται.

— Νομίζω, κατένευσεν ὁ Κόροβοφ.

— Ὅχι νομίζετε, ἀλλὰ καὶ ἔτσι εἶνε, ἀφοῦ τὸ λέγω ἐγώ. Καὶ σεῖς, ἔμπορῶ νὰ εἰπῶ, καὶ σεῖς τὸν σέβεσθε.

— Ναί, γράφει πολὺ οὐσιώδη ἄρθρα.

— Καὶ βέβαια, οὐσιώδη! εἰμπορεῖ νὰ σας δώσῃ μαθήματα!

— Ἐν τούτοις... ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μάθω, συνεφρωθήν ὁ Κόροβοφ, εἰς τί κυρίως χρεωστῶ τὴν ἐπίσκεψίν σας καὶ τίνος χάριν ὀφείλω ν' ἀκούω τὰς ἀθυροστομίας σας;

— Ἀθυροστομίας;... χυ! ἔλυξεν ὁ ξένος· ἔχετε δίκαιον, εἶμαι ἀθυρόστομος, ἀλλὰ τίμιος, σεῖς δέ, ἐπιστρέψατε νὰ σας ἐρωτήσω, ποῦ περιεφέρεσθε μέχρι τοῦδε; Εἰς ποῖαν κοινωνίαν, ἤθελον νὰ μάθω; Ποῦ καὶ μὲ ποῖον ἐζήσατε, ὥστε δὲν ἐμάθατε ἀκόμη νὰ ἐννοῆτε τὴν γλῶσσαν τῶν τιμίων ἀνθρώπων; Οἱ τίμιοι ἄνθρωποι εἶνε ὅλοι ἀθυρόστομοι. Μὴ μὲ ὑβρίζετε, φίλτατε, διὰ τὴν ἀθυροστομίαν μου, γιατί κ' ἐγὼ ἔξέυρω νὰ ὑβρίζω.

— Ἐπεθύμουν μόνον νὰ μάθω εἰς τί χρεωστῶ τὴν ἐπίσκεψίν σας; μετὰ τίνος ἐπιμονῆς ἐπανέλαβεν ὁ Κόροβοφ τὴν πρότεραν του φράσιν.

— Λοιπὸν τοῦτο τὸ ὀφείλετε εἰς τὸν πολυσέβαστον βαρόνον φὸν-Σνίτσλη, ὁ ὁποῖος μὲ ἔστειλε ἐδῶ μὲ ἐντολήν τινα. Ἰδοὺ εἰς ποῖον τὴν χρεωστεῖτε!

— Ποία εἶνε ἡ ἐντολή σας;

— Ἐχει, βλέπετε, μίαν πολὺ ἐπωφελεῖ ὑπόθεσιν δι' ἐσάς... δηλαδὴ, παρὰ πολὺ ἐπωφελεῖ διὰ σας ἀτομικῶς.

— Καὶ εἰς τί συνίσταται αὕτη;

— Αἶ, αὐτὸ πλέον θὰ τὸ μάθετε ἀπὸ τὸν ἴδιον, ἐγὼ δὲν ἔχω πληρεξουσιότητα νὰ σας τὸ μεταδώσω. Ἡ πληρεξουσιότης μου συνίσταται μόνον νὰ σας ἀναγγεῖλω τὰ ἑξῆς:

Ὁ Ἀντιζίστροφ ἠγέρθη τῆς θέσεώς του καὶ ἔστη ἐν φιλόφρονι ἐπισήμῳ στάσει, ὡς οἱ ἀπὸ σκηνῆς κήρυκες καὶ διαγγελεῖς ὅταν ἀναγγέλωσιν εἰδησίν τινα πρὸς πρίγκηπα καὶ βασιλεῖς.

— Ὁ σεβαστὸς βαρὼν Ἀδόλφος Ἰθάνοβιτς φὸν Σνίτσλη, ἤρξατο οὗτος, σὰς χαιρετᾶ, καὶ σας ζητεῖ συγγνώμην, διότι, ἕνεκα τῶν παντοειδῶν ἀσχυλιῶν του, στερεῖται τῆς εὐχαριστήσεως νὰ σας ἐπισκεφθῆ προσωπικῶς, καὶ δι' αὐτό, σας πα-

ρακαλεῖ νὰ ἔλθητε πρὸς αὐτὸν καὶ συνδιασκεφθῆτε περὶ μιᾶς, λίαν ἐνδιαφεροῦσης ὑμᾶς ὑποθέσεως. Καὶ ἐν περιπτώσει τοιαύτῃ μὲ παρακάλεσε νὰ σας συνοδεύσω ἐγώ, ἂν δὲ τούναντίον, σας ἀφίνω τὴν διευθύνειν· σας συμβουλεύω ὅμως καλλίτερα νὰ ὑπάγωμεν μαζὺ... Ἐστὴν τιμῆ μου εἶνε μιὰ πολὺ καλὴ δουλειά!

Ὁ Κόροβοφ ἔσπαστο ἀμφιφροπέων.

— Λοιπὸν, τί συλλογιζέσθε, φίλτατε; αἰμύλως καὶ διὰ προστατευτικῆς ὕφους ἐνεθάρρυνεν αὐτὸν ὁ Ἀντιζίστροφ, θέσας τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια τῆς ἀναξυρίδος του.

— Καταλαμβάνετε ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε πολὺ περιέργα πράγματα; ἐμειδίασεν ὁ Κόροβοφ, καμμίαν ἐργασίαν δὲν ἔχω μὲ τὸν κύριον Σνίτσλη, καὶ δὲν εἰμπορῶ μάλιστα νὰ ἐννοήσω τί μὲ χρειάζεται. Ὑμᾶς δὲ διόλου δὲν γνωρίζω καὶ ἔξαφνα πᾶμ' ἐδῶ, πᾶμ' ἐκεῖ, γὰρ μιὰ κάποια δουλειά... Καὶ διατί ὅλ' αὐτὰ;

— Διὰ τὸ συμφέρον σας, σας λέγουν!

Ἡ ἔχετε τόσο γερμάταις ταῖς τσέπαις σας, ὥστε χίλια ρούβλια παραπάνω δὲν σας κάμνουν καμμίαν ἐντύπωσιν; Καὶ ἐπὶ τέλους δὲν εἶσθε καὶ μικρὸ παιδί! Μήπως ἐγὼ ἐπρότεινα νὰ σας δέσω τὰ μᾶτια καὶ νὰ σας συνοδεύσω μέσα εἰς σκοτεινὴν ἀμαξάν, εἰς κανένα μυστηριώδες μέρος; Δόξα τῷ Θεῷ, ἔξω εἶνε ἡμέρα, πρωτὶ, εἰς κάθε γωνίαν στέκεται ἀστυνομικὸς κλητῆρ, θὰ πάρωμεν ἀγοραῖαν ἀμαξάν, δηλαδὴ ἀνοικτὴν ἀμαξάν, καὶ θὰ σας ὀδηγήσω ὄχι εἰς μυστηριώδη ὑπόγειον, ἀλλὰ εἰς κομψότατον σπίτι, ὅπου εἰς τὴν πινακίδα τῆς θύρας θ' ἀναγνώσῃτε τὸ ὄνομα τοῦ βαρόνου φὸν Σνίτσλη. Ἐδῶ, μοῦ φαίνεται δὲν ἔχεις οὔτε νὰ φοβηθῆς οὔτε νὰ τὸ σκέπτεσαι!

— Ἐν τούτοις, ἐπεθύμουν νὰ μάθω ὡς ἔγγιστα τοῦλάχιστον, τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, ἀσθενῶς ἐπέμενεν ὁ Κόροβοφ.

— Μὰ τί ἐπιμονὸς ποῦ εἶσθε!... δὲν σας εἶπα, ὅτι ὅσον ἀφορᾷ τὴν οὐσίαν, δὲν ἔχω καμμίαν πληρεξουσιότητα; ἄλλως τε, κ' ἐγὼ καλὰ καλὰ δὲν ἔξέυρω· μοὶ ἀνέθεσαν μόνον νὰ σας προσκαλέσω, καὶ νὰ σας εἰδοποιήσω ὅτι εἶνε ὑπόθεσις ἐπικερδῆς, ὅπερ καὶ πράττω, σεῖς δὲ κάμετε ὅπως θέλετε!

Ὁ Κόροβοφ ἐσκέφθη καὶ παρεδέχθη ν' ἀναχωρήσῃ μετ' αὐτοῦ.

Z'

Δὸν Κιχώτης ὁ Μαγνήσιος.

Ὁ φὸν Σνίτσλη ὑπεδέχθη αὐτὸν φιλοφρονέστατα θλίβων τὴν χεῖρά του καὶ ζητῶν συγγνώμην, διότι ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ τὸν ἀνησυχῆσῃ, ὅτι ὤφειλεν αὐτὸς πρῶτος νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ, ἂν δὲν ἦτο τόσο πολὺ ἐνησυχολημένος, ἀλλ' ἐλπίζει, ὅτι ὁ Κόροβοφ, χάριν τῆς φιλολογικῆς συναδελφουσύνης, θὰ τὸν συγχωρήσῃ, ἀκολούθως ἐκάθισε τὸν ξένον του ἐπὶ ἀναπαυτικῆς καθέδρας καὶ τῷ προσέφερεν ἐκλεκτὸν σιγᾶρον, ὅπερ ἄλλως τε ὁ Κόροβοφ ἠρήθη νὰ λάβῃ.

— Όμολογῶ, ὅτι ἡ ὑπόθεσις, διὰ τὴν ὁποίαν σὰς ἐκάλεσα, εἶνε κάπως ἐνοχλητική, ἤρξατο ὁ φόν Σνίτσλη, μετὰ μειδιάματος ταπεινῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ παίζων εἰς τὰς χεῖρας κοκκάλινον μαχαίριδιον, ἀλλ' ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ καταφέρεσθε ἐναντίον μου, διότι ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ μείνω ἐπὶ τοῦ οὐδετέρου ἐδάφους τῆς εἰδικότητός μου. Φρονῶ, ὅτι ὡς δικηγόρος, δύναμαι νὰ ὑπηρετήσω οἶον δῆποτε, ἀλλὰ τοῦτο δὲν μ' ἐμποδίζει καὶ νὰ διατηρῶ τὰς ἀτομικὰς σχέσεις μου ... Ἐν πρώτοις δέον νὰ σὰς γνωρίσω ὅτι εἶμαι δικηγόρος τῆς συζύγού σας.

— Ὁ Κόροβοφ ἀνεσκήρτησε καὶ μάλιστα ὠχρίασεν ἐκ τοῦ ἀπροσδοκῆτου τούτου, ὅπερ διέθεσεν ἀρκετὰ δυσχερέτως καὶ ἐξ ἀρχῆς κατέστησεν αὐτὸν προσεκτικώτερον καὶ ἐχθρικότερον ἐναντίον τοῦ προβλεπτικοῦ βράνου.

— Ἄλλ' αὐτὸ κατ' οὐσίαν τίποτε δὲν σημαίνει, ἐξηκολούθησεν ὁ φόν Σνίτσλη, διότι, ὡν δικηγόρος τοῦ ἐνὸς μέρους, οὐδὲν ἔχω ἐναντίον τοῦ ἄλλου, τοσοῦτ' ἄλλο, ἀφοῦ βλέπω ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ συμβιβάσω τὴν ὑπόθεσιν, εἰς τρόπον ὥστε, ἀμφότερα τὰ μέρη νὰ μείνωσιν εὐχαριστήμενα.

Ἐροίψεν ἀνιχνευτικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Κόροβοφ, οἰοεὶ ἐλπίζων νὰ ἀνακαλύψῃ εἰς τὸ πρόσωπόν του συμπαθῆ ὑποστήριξιν τῆς γνώμης του· ἀλλ' ὁ Κόροβοφ εἶχε προσηλωμένον ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα σοβαρὸν, ψυχρὸν, μετὰ τῆς μᾶλλον συγκερατημένης καὶ οὐδὲν προδιδούσης ἐκφράσεως.

— Ἡ σύζυγός σας σὰς προτείνει διαζύγιον, ἐξηκολούθησεν ὁ δικηγόρος, τί λέγετε εἰς τοῦτο ;

— Ἐγὼ; ἀπήντησεν ὁ Βαλεριανός, ἐγὼ πρὸς τὸ παρὸν σὰς ἀκούω ἀκόμη καὶ ἀναμένω, τί θὰ προσθέσητε.

Ἡ ξηρὰ αὐτῆ ἀπάντησις δυσχερέτως ἐπληξε τὸν δικηγόρον.

— Φρονῶ ὅτι ἡ πρότασις τῆς διόλου δὲν εἶνε ἀσύμφορος καὶ μάλιστα δι' ἀνθρώπων τῆς θέσεώς σας...

— Ἄλλ' ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς ἐρωτήσω, πῶς γνωρίζετε τὴν «θέσιν μου ;» συνεσταλμένως διέκοψεν ὁ Κόροβοφ.

Ὁ φόν Σνίτσλη περιέβαλεν αὐτὸν διὰ γοργοῦ καὶ τεταραγμένου βλέμματος καὶ συνεστάλη μικρὸν.

— Ἐπὶ τῇ ιδιότητι τοῦ δικηγόρου τῆς συζύγού σας, ἡ ὁποία, βεβαίως δὲν εἶχεν ἀφορμὰς νὰ ἦνε πρὸς ἐμὲ ἀνελικρινῆς, ἀπεκρίθη οὗτος μετὰ μικρὰν σκέψιν.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, σὰς παρακαλῶ, νὰ μοὶ ὁμιλήσητε περὶ τῆς ὑποθέσεως, χωρὶς νὰ θίγητε τὴν ἰδιαιτέραν ἀτομικὴν θέσιν σας.

Ὁ φόν Σνίτσλη ἀνέσπασε τοὺς ὤμους μειδιῶν.

— Θὰ προσπαθῶ, ὅσον τὸ δυνατόν, νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν σας, ἐλαφρῶς προσέκλινεν οὗτος, καίτοι δὲν δύναμαι νὰ μὴ ὁμολογήσω ὅτι τὸ νὰ παρῆλθω ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ τὴν θέσιν σας, ἔσεται δι' ἐμὲ παρὰ πολὺ δυσχερές, διὰ τοῦτο ἐκ τῶν προτέρων ζητῶ συγγνώμην, ἂν αἱ πε-

ριστάσεις μὲ ἀναγκάσωσι, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, νὰ θίξω ὀλίγον αὐτήν.

Ὁ Κόροβοφ ἔδραξε τὸ κάτω χεῖλος καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀκούσῃ.

— Ἡ σύζυγός σας, ἐξηκολούθησεν ὁ δικηγόρος, ἐπιθυμεῖ νὰ λάβῃ τοιοῦτον διαζύγιον, τὸ ὁποῖον νὰ τῇ δίδῃ τὸ δικαίωμα νὰ ἔλθῃ εἰς δεῦτερον γάμον.

Ὁ Κόροβοφ ὠχρίασεν ἔτι μᾶλλον.

— Ἐννοεῖτε, βεβαίως, ἔλεγεν ἐν τούτοις ὁ βράν, ὅτι κατὰ τὴν ἐνεστῶσαν ἐποχὴν θὰ ἦτο πλέον ἢ παραδόξον, καὶ ἰδίᾳ δι' ἀνθρώπων ὡς ὑμᾶς, ἀνεπτυγμένον, νὰ βιάζῃ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ γυναικείου αἰσθήματος. Τὸ περὶ γυναικῶν ζήτημα σήμερον...

— Καὶ τὸ τῶν ἀνδρῶν ; διέκοψεν αὐτὸν ὁ Κόροβοφ. Μήπως τὸ αἰσθημα τῶν ἀνδρῶν, κατ' ὑμᾶς δὲν εἶνε ἀξίον τοῦ αὐτοῦ σεβασμοῦ, ὡς τὸ τῶν γυναικῶν ;

— Κατ' ἐμὲ, ὁ ἀνὴρ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, ὀφείλει νὰ ἦνε μεγαλόφρων, τοσοῦτ' ἄλλο, καθόσον τὸ αἰσθημα τῶν ἀνδρῶν, πρὸ πολλοῦ ἤδη χαίρει μεγίστην ἐλευθερίαν, ὑπὸ πρακτικὴν ἔποψιν, τοῦλάχιστον.

— Ὅσον καὶ τὸ διεφθαρμένον τῶν γυναικῶν, ἀφοῦ πρόκειται περὶ «πρακτικῆς», παρετήρησεν ὁ Κόροβοφ.

— Δὲν τολμῶ νὰ τὸ διαφιλονεικῶ... εἶμαι ἀγαπῶς ἀνθρώπος... σεμνῶς ἐμειδίασεν ὁ δικηγόρος. Λοιπόν, ἡ σύζυγός σας ἐπιθυμεῖ νὰ ὑπανδρευθῇ ἀνθρώπων εἰς τὸν ὁποῖον, συγγνώμην, ἀνήκει ἡ καρδιά τῆς. Ἐννοεῖται βέβαια, ὅτι ἐδῶ ἀνευ διαζυγίου τίποτε δὲν γίνεται. Διὰ τοῦτο ἡ σύζυγός σας ἐπιθυμεῖ, ὥστε χάριν διατυπώσεών τινων τῆς ὑποθέσεως, ν' ἀναλάβῃτε τὴν ὑπαιτιότητα ὑμεῖς. . . Ἐπαναλαμβάνω ὅτι τὸ περὶ γυναικῶν ζήτημα κατὰ τὴν σημερινὴν σημασίαν καὶ ἀνάε πτυξίν του...

[Ἔπειτα συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΣ

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

[Συνέχεια]

Τὸ ὀλιγάνθρωπον τῶν κατοίκων τῶν κωμοπόλεων καὶ τῶν χωρίων ἐπιτρέπει αὐτοῖς τὴν οἰκοδομὴν τῶν οἰκιῶν ἐν ἀποστάσει μεγάλαις τούτου ἕνεκα πολὺ σπανίως, ἂν μὴ οὐδέποτε, βλέπει τις οἰκίας ὑψηλάς, ὑπερβαίνουσας τὰς δύο ὀροφάς· ὅταν δὲ ἐκτάκτως οἰκοδομηθῇ τριώροφος τις οἰκία, τοῦτο θεωρεῖται ὡς ἐνδειξίς πλοῦτου, γινομένη ὑπ' ἀνθρώπων ἔπιπασμένων, ὀψιπλοῦτων (σοραδὰν γκιρμούς), οἵτινες, ἀδυνατοῦντες νὰ ἐπιδεικνύωσι δι' ἄλλου τρόπου τὸν ἐκυτῶν πλοῦτον, κτιζοῦσιν οἰκοδομὰς ὑψηλάς, ἐλκυσούσας ἐπ' αὐτῶν τὸ βλέμμα.

Οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας κτιζοῦσι τὰς οἰκίας αὐτῶν συνήθως μονωρόφους μόνον. Εἰς τοῦτο ἴσως συντελεῖ κυρίως ἡ πενιχρότης αὐτῶν, πιθανὸν ὅ-

μως νὰ ἐπιβάλληται καὶ ὑπὸ τοῦ κλίματος, ἐπειδὴ τὸ ψῦχος εἶναι δριμύτατον καὶ οἱ ἀνεμοὶ πνέουσιν ἐνταῦθα σφοδρότατοι. Ἐπειτα δὲ εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ ἔχωσιν ἰσογείους τὰς κατοικίας αὐτῶν ἕνεκα τῶν τουντουριῶν, ἄτινα, ἔχοντα τὸ σχῆμα τῶν ἐκ Μελίτης πίθων, χρησιμεύουσιν αὐτοῖς ἀντ' ὑπογείων κλιβάνων. Ἐν τοῖς τουντουριῶσι ἡ οἰκοδόσποινα μχειρεύει τὸ διὰ τὴν οἰκογένειαν φαγητὸν καὶ ἔψει τὸν ἀρτον καθ' ἑβδομάδα· οἱ κλιβανοὶ οὗτοι, ἐν οἷς καίονται τὰ μαλαχτά, ἦτοι ἡ ἐζυμωμένη καὶ ἀπέξηραμμένη κόπρος τῶν βοῶν καὶ ἵππων, χρησιμεύουσι προσέτι καὶ κατὰ τὰς βραχεῖας ἡμέρας καὶ τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος ὡς ἐστία, περὶ ἣν συναθροίζονται πάντα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, κρεμῶντα τοὺς πόδας ἐντὸς αὐτῶν καὶ ἔχοντα κεκαλυμμένα τὰ γόνατα διὰ μαλλίνου πιλῆματος (κετσέ)· οὕτω δὲ θερμαινόμενοι οἱ πάντες ἀκούουσι τὸν βορρᾶν δεινῶς μυκόμενον ἔξω καὶ ῥίπτοντα κατ' ἀμετρήτους χιλιάδας τὰς νιφάδας τῆς χιόνος. Εἶπον ἀκούουσι, καὶ δὲν εἶναι μεταφορὰ τοῦτο, διότι, ἕνεκα τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ θερμότητος, δὲν αἰσθάνονται αὐτόν, ἀλλ' οὐδὲ βλέπουσι τὴν πίπτουσαν χιόνα, ὡς στερούμενοι παραθύρων, κυρίως οὐχὶ παραθύρων, ἀλλ' ὕλων ἐν τοῖς παραθύροις. Αἱ ἐπὶ τῶν τοίχων ἠεωφγμέναι ἐπιμήκεις ὀρθογώνιοι ὀπαί, αἱ ἀντὶ παραθύρων χρησιμεύουσαι, καλύπτονται τὸν χειμῶνα διὰ τεμαχίων ἐφημερίδος τινός, ἰδίᾳ τῆς ἀξιολόγου Ἀνατολῆς τοῦ κ. Εὐαγγελινοῦ Μισσηλίδου, τῆς μόνης εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν εἰσαγομένης· ἀφ' οὗ προηγουμένως καταστῶσι διαφανῆ, δηλαδὴ ἀλειφθῶσι δι' ἐλαίου ἢ προστριβῶσι διὰ καρούου τὸ τεμάχιον τοῦτο τοῦ χάρτου προσκολλᾶται δι' ἀλεύρου ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς ὀπῆς, καὶ οὕτω ἔχουσι τὸ φῶς, χωρὶς νὰ φοβῶνται τὴν εἰσοδὸν τοῦ ψυχροῦ ἀνέμου. Τούτου ἕνεκα καὶ φεγγίτας ὀνομαζοῦσι τὰ τοιαῦτα παράθυρα.

* *

Ὁλίγος εἶναι ὁ χρόνος, ἀφ' ὅτου εἰσῆχθησαν αἱ ὕαλοι εἰς τὰ χωρία τῆς Ἐλάσσονος Ἀσίας.

Δὲν ἔπαρκε δὲ ἐνταῦθα ὁ χώρος εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν Μανιατῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τῶν Μισθιωτῶν, οἵτινες, ἐν ὀλίγων ὥρων ἀπὸ τῆς πατρίδος μου Ἀραβανίου ἀποστάσει οἰκοῦντες, ζῶσιν, ἕνεκα τῆς πεφημισμένης ἀνδρείας αὐτῶν, ἀσύδοτοι σχεδόν, κατάρθωσαν δὲ τοσοῦτον φόβον νὰ ἐνσπείρωσιν εἰς τοὺς Τούρκους, ὥστε οὗτοι δὲν τολμῶσι νὰ πατήσωσι τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ χωρίου αὐτῶν Μισθί.

Ἡ φράσις νὰ πατήσωσι τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ χωρίου ἐνταῦθα δύναται νὰ ῥηθῇ ὅτι ἐτέθη κυριολεκτικῶς, διότι αἱ οἰκίαι τοῦ Μισθί εἶναι ὑπὸ τὸ ἔδαφος, ἐσκαμμέναι ὡς φρέατα ἐντὸς τῆς γῆς· ἐν ᾧ δὲ ἀνύποπτος διέρχεσθαι διὰ μέσου πεδιάδος ἰκανῆς ἐκτάσεως, ἀκούεις αἴφνης κάτωθεν συγκεχυμένους φωνὰς ἀνθρώπων, ἢ βλέπετε πού καὶ

που και τινα ἀνδρα ῥωμαλέον μεταβαίνοντα πρὸς καλλιέργιαν τῶν ἀγρῶν αὐτοῦ φέροντα ἐπ' ὤμου τὸν λίσγον ἢ ἄλλο γεωργικὸν ἐργαλεῖον. Τὸ μόνον δὲ ἀντικείμενον, ὅπερ προσβάλλει μακρόθεν τὴν ὄρασίν σου, εἶναι εὐμέγεθες οἰκοδόμημα, εὐκόλως διακρινόμενον ὅτι εἶναι ναὸς τοῦ Ὑψίστου. Μόνος οὗτος ἐξέχει τοῦ ἐδάφους. Ὁ οἰκοδομησας αὐτὸν λαμπρὸς ἀρχιτέκτων Πρόβος Μελίδης, γνωστὸς ἀνὰ τὴν Τουρκίαν διὰ τοὺς μοναδικούς μιναρῆδες τοῦ ἐν Ἰκονίῳ νεοδημένου μεγάλου τζαμίου, πρὸ ἐτῶν ἀποβίωσας, ἐκόμισε καὶ ὑαλοὺς διὰ τὰ παραθύρα τῆς ἐκκλησίας. Μετὰ τὴν τοποθέτησιν καὶ τούτων, οἱ Μισθιωταὶ εἰσῆλθον ἵνα περιεργασθῶσι τὴν οἰκοδομήν, ἔμειναν δὲ ἐκπληκτοὶ, ὅτε εἶδον ὅτι καὶ αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου εἰσῆρχοντο διὰ τῶν μεγάλων παραθύρων τοῦ ναοῦ.

— Κάλφα, Κάλφα! ἐφώνησαν, ἀπὸ τὰ παραθύρα αὐτά, ἀφ' οὗ ἔμπαινε ὁ ἥλιος, θὰ ἔμπαινε καὶ τὸ κρῦο! Πρέπει νὰ τὰ ἀλλάξῃς ἢ νὰ τὰ κλείσῃς.

Ὁ ἀρχιτέκτων οὐχὶ εὐκόλως κατώρθωσε νὰ καταπέσῃ τοὺς ἀφελεῖς Μισθιωτὰς ὅτι εἶναι ἀνυπόστατος ὁ φόβος των.

Ἐκτοτε καὶ οἱ Μισθιωταὶ ἔμαθον τὴν χρῆσιν τῶν ὑελοπινάκων καὶ δὲν ἀπατῶνται πλέον.

* *

Οἱ ὅπως οὖν εὐποροὶ τῶν χωρίων καὶ κωμπούλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας οἰκοδομοῦσιν ἀπὸ τινος καὶ διωρόρους οἰκίας. Τοῦτο βεβαίως δὲν ἠδύνατο νὰ παραλίπη ὁ Δημήτριος, ὡς εὐπορῶν καὶ αὐτός. Ἡ οἰκία αὐτοῦ ἐκτίσθη ἐν εὐρυχωρῷ οἰκοπέδῳ, μακρὰν πῶς τοῦ κέντρου, ἀπέριττος μὲν, ἀλλὰ μετὰ φιλοκαλίας ἀγαστῆς.

Ἐν τῇ αὐτῇ εἶχε φυτεύσει ὁ Δημήτριος κληματαριάν, ἥτις, βαθμηδὸν αὐξηθεῖσα, ἀνεῖρπυσε ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐγένετο ἀνάγκη νὰ στηριχθῇ διὰ δοκῶν ἐπιμήκων, ὀλίγον κατ' ὀλίγον σχηματίσασα στέγην. Τόσον δὲ ἐπέτυχεν, ὥστε διετῆρει ἐπ' αὐτῆς σταφυλὰς καὶ κατ' αὐτὴν τὴν Σαρακοστήν, πρᾶγμα σπανιώτατον ἐν Ἀνατολῇ καὶ ζηλευτὸν ὑπὸ πάντων. Ἡ οἰκίαν ὑπηρεσία (ἢ λάτρα, ἐν Ἀθήναις) ἐγένετο ἐν τῷ ἰσογείῳ διαμερίσματι ἔδ' οὐδ' λόγους ἐν συντόμῳ προηγουμένως εἶπομεν. Τὸ δευτέρον πάτωμα ἐρησάμευεν ὡς ἀποθήκη τῶν πολυτιμοτάτων τῆς οἰκογενείας σκευῶν καὶ εἰς ὑποδοχὴν τῶν ξένων καθ' ὃν χρόνον εὐρίσκετο ἐν τῇ πατρίδι καὶ ὁ σύζυγος. Ἡ Μαρία διενόηθη ὅτι ἀσφαλεστέρα θὰ ἦτο ἂν κατῴκει καὶ αὐτὴ κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς εἰς τὴν ἄνω πᾶτωμα, ὅπερ ὅπως δῆποτε παρεῖχε δυσκολίας μίζονας εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ κλέψωσι τὴν οἰκίαν, ἀφ' οὗ μάλιστα ὁ Δημήτριος, κελῶς ποιῶν, προσέθηκε καὶ σιδηρὰς κιγκλίδας εἰς τὰ παράθυρα. Ἐν ἐνὶ λοιπὸν τῶν δωμάτων τοῦ ἄνω πατώματος ἐγκαθιδρύθη ἡ νεκρὰ γυνὴ καὶ εἰς τὸ ἀμέσως συγκοινωνοῦν αὐτῇ ἐγκατέστησε τὴν κλίνην τῆς

μικρᾶς Εὐδοκίας. Καὶ διῆγεν οὕτω, ἐπιμελουμένη μετὰ στοργῆς μεγάλης τῆς ἀνατροφῆς καὶ ἀγωγῆς τῆς μικρᾶς κόρης. Ἀπὸ τινος ὁμοῦ χρόνου ἡ μέριμνα τῆς Μαρίας περιστρέφεται περὶ ἄλλα τινά. Καὶ οὐδεμίαν μὲν τῶν προηγουμένων ἔξων αὐτῆς μετήλλαξεν, ἀλλὰ προφανῶς μεταβολὴ τις ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν ἐπῆλθεν. Παρεσκευάζετο εἰς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ συζύγου αὐτῆς. Ἡ τοιαύτη ἐτοιμασία δὲν εἶναι τόσον μικρά, ὅσον δύναται γυνή τις τῶν ἄλλων τόπων νὰ νομίση. Ἐν τῇ Ἀνατολῇ αἱ γυναῖκες ἐκτελοῦσιν αὐταῖς χερσὶ τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας, δὲν ἀναθέτουσι δὲ τὴν διεξαγωγὴν αὐτῶν εἰς ὑπηρετίας, ὅσον πλούσιαι καὶ ἂν ἦναι. Τοῦτο μόνον δύνανται νὰ πράξωσιν ἂν ἔχωσι στενάς συγγενεῖς, προσκαλοῦσιν αὐτάς εἰς βοήθειαν καὶ ἄρχονται μακρᾶς ἐργασίας, διαρκούσης πολλάκις ὀλόκληρον ἔτος.

Ἀγοράζονται σταφυλαί, ξηραίνονται σταφίδες, κατασκευάζεται οἶνος καὶ ἐμβαλλεται εἰς τοὺς ἐπὶ τούτῳ πίθους ἐν τῷ λαξευτῷ ὑπογείῳ τῆς οἰκίας (κρασιῶνας, ἐν Ἀραβικίῳ), οἷτινες σφραγίζονται καὶ ἀνεκάνουσι τὸν ἐν τῇ ξένη προσφιλεῖ αὐθέντην ὄρετις θὰ ἀνοίξῃ αὐτοῦ. Ἀπὸ τὸν ἐπίτηδες ἀποχωριζόμενον μοῦστον κατασκευάζουσι διὰ παρατεταμένης βράσεως γλευκὸς (πεκμέξι, κοινῶς), τὰ κοφτάριον, ἀπεξηραμμένας μουσταλευριάς, τὰ μετὰ καρῶν σουτζούκια καὶ τὰ ἄλλα γλυκύσματα.

Ἰδιαιτέρα δὲ μέριμνα καταβάλλεται καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς ἱακῆς, τοῦ κατ' ἐξοχὴν ποτοῦ τῶν Μικρασιατῶν.

Προμηθεύονται σῖτον περισσότερον, ἐξ οὗ, βραζόμενον καὶ ἀποξηρανομένου, κατασκευάζεται τὸ πληροῦρι, ὁ ταρχανᾶς μετὰ γάλακτος κτλ.

Γίνεται μεγαλειτέρα προμήθεια καυσίμου ὕλης, ὡς καὶ κληματαρίων διὰ τὸν ναργιλὲ τοῦ αὐθέντου ἢ τῶν μουσαφιρέων. Ἄλλ' ἐκεῖνο, περὶ οὗ κυρίως φροντίζει πᾶσα καλὴ δέσποινα, εἶναι ἀναντιρρήτως ὁ παστουρμάς καὶ τὰ ἐκ κρέατος σουτζούκια, ἅτινα ὁμοῦ εἶναι γνωστὰ διὰ τοῦ τουρικοῦ ὀνόματος ἐπλίξ. Ὁ παστουρμάς εἶναι τὸ κυριώτατον ἔδεσμα, ὅπερ οὐδεμία οἰκογένεια στερεῖται. Καὶ αἱ μὲν εὐποροὶ αὐτῶν ἀγοράζουσι μίαν ἢ πλείονας βούς, σιτεύουσιν αὐτάς ἐπὶ τινὰ χρόνον (πεσλέμε) καὶ σφάζουσιν. Τὸ κρέας κόπτεται εἰς μεγάλας λωρίδας, παστοῦται, ξηραίνεται, χριεῖται διὰ τοῦ τσεμέν, εἶδους μουστάρδας, καὶ φυλάσσεται. Ὁμοίως καὶ τὰ σουτζούκια μετ' ἀφθόνου δόσεως σικροῦδου. Αἱ δὲ μὴ εὐποροῦσαι οἰκογένειαι, δύο ἢ τρεῖς ὁμοῦ συναπτουσαι ποσὸν ἐπαρκές εἰς ἐν, ἀγοράζουσι τὴν ἀγελάδα καὶ διανέμονται εἰς ἴσα καὶ ἀδελφὰ τεμάχια τὰ κρέα καὶ οὕτω ἐξοικονομοῦνται καὶ αὐταί. Περιττὸν νὰ προστεθῇ ὅτι ἡ οἰκία χριεῖται, καθαρίζονται τὰ πάντα ὅπως εὐπροσώπως ὑποδεχθῇ ὁ ἀνεκμενόμενος προσφιλεῖς ξενητευμένος ἔτι δὲ περιττότερον ὅτι κόπτονται καὶ βράπτονται καινουργῆ ὄλων ἐσωτερικὰ ἐνδύματα καὶ τέλος πᾶν ὅ,τι ἡ στοργὴ καὶ ἀφοσίωσις

ὑπαγορεύει προετοιμάζεται μετ' ἐπιμελείας καὶ δραστηριότητος ἐξαιρέτου. Ὡς τε ἀπὸ πολλοῦ χρόνου γίνεται καταφανές ὅτι κατὰ τὸ προσεχές ἔαρ ἢ τὸ φθινόπωρον ἐπιστρέφει ὁ δεῖνα συμπολίτης.

* *

Ἡ Μαρία ὑπελόγιζε τὸν χρόνον τῆς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀναχωρήσεως τοῦ Δημητρίου μετ' ἀκριβείας μεγίστης. Θὰ ἀνεχώρει τὴν Δευτέραν τοῦ Θωμᾶ καὶ θὰ ἦτο ἐν τῷ χωρίῳ, ἐν ταῖς ἀγκάλας αὐτῆς, τὴν μεθεπομένην Κυριακὴν. Καὶ ἤδη εἶχεν ἐπέλθει ἡ ἑβδομάς τῶν Παθῶν. Τὸ χωρίζον αὐτὴν ἀπὸ τοῦ προσφιλοῦς συζύγου διάστημα συνετέμενετο καταπληκτικῶς καὶ αὐτῇ, εἰ καὶ ἦσαν τὰ πάντα ἔτοιμα, ἐφρόνει ὅτι ὑπολείπονται ἔτι πολλὰ πρὸς ἀξιοπρεπῆ ὑποδοχὴν ἐκείνου, διότι δι' αὐτὴν ὁ Δημήτριος ἦτο ἀκόμη ἐκεῖνος. Καὶ εἰργάζετο πυρετωδῶς καὶ ἠγάλλετο ἀνυποκρίτως καὶ ἔχαιρε καὶ μετέδιδε τὴν χαρὰν εἰς πάσας τὰς περὶ αὐτὴν καὶ μετ' αὐτῆς ἐργαζόμενας γυναῖκας καὶ εἰς τὰ κοράσια. Τὰ μέλινα νέφη, ἅτινα ἐπὶ στιγμήν εἶχον φοβίσει αὐτὴν, διεσκεδάζοντο καὶ αἶθριος καὶ διαγεγλῶν ὑπεράνω αὐτῆς ὁ οὐρανὸς ἐφαίνετο. Δὲν εἶχε καιρὸν οὐδὲ νὰ ἀναμνησθῇ τι ἐκ τῶν δυσχερέτων γεγονότων, ἅτινα περὶ αὐτὴν εἶχον παραγάγει ἡ παρουσία τῶν Τούρκων καὶ καὶ ὁ φόβος τῶν συμπολιτῶν αὐτῆς. Τόσον ἦτο ἀπεροφημένη ὑπὸ τῆς ἀναμενούσης αὐτὴν εὐτυχίας! Δυστυχῆς Μαρία!..

* *

Κοινῶς παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς ἡ Μεγάλη Πέμπτη θεωρεῖται ἡμέρα κατάλληλος πρὸς μεταλήψιν τῶν ἀχράντων μυστηρίων Ἐξομολογηθεῖσα καὶ ἡ Μαρία τὴν προηγουμένην ἡμέραν, ἀνέγνω πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου τὸ Ἀποδέιπνον, καὶ μετ' αὐτὸ τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Θεῖας Μεταλήψεως καὶ ἐρίφθη εἰς τὴν κλίνην ὑποψάλλουσα τὸ συγκινητικώτατον «Τοῦ δεῖπνου Σου τὸ Μυστικὸν σήμερον, Ἰεὺ Θεοῦ, κοινωνόν με παράλαβε...» ἔκλαυσε ἀρκατὰ καὶ ἀπεκοιμήθη ἔχουσα ἐν ἀγκάλας τὴν προσφιλεῖ μικράν. Λίαν πρῶτὴ τὴν ἐπομένην μετέβη εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἠεροῦσατο τῆς θεῖας Λειτουργίας καὶ περὶ τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας προσῆλθε σεμνὴ καὶ δειλὴ πρὸ τῶν βαθμίδων τοῦ ἱεροῦ βήματος, συνεχίζουσα τὸ ἔσμα αὐτῆς: «οὐ μὴ γὰρ τοῖς ἐχθροῖς Σου τὸ Μυστήριον εἴπω· οὐ φίλημά Σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰουδας· ἀλλ' ὡς ὁ Ἀριστὴς ὁμολογῶ Σοι· Μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου». Καὶ ἐδέξατο τὸ Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Σωτήρος.

Ἄν ἔργαρον μυθιστορίαν, θὰ ἔλεγον ὅτι «κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἀκτίς ἡλίου, διεισδύσα διὰ τῶν εὐρέων παραθύρων τοῦ ναοῦ, ἔπεσε ἐπὶ τοῦ ἀγίου Ποτηρίου καὶ ἐπὶ τῆς μεταλαμβανούσης· ὅτι τὸ πρόσωπον τῆς ἡρώιδος μου ἐλαμπόκησεν ἐκ τῆς θεῖας ἐλλάμψεως καὶ προς-

έτι ότι αν υπήρχεν άγνός τις ως αύτή ανθρωπος εν τῷ ναῷ, θά εβλεπε καταφανῶς τον περι την κεφαλήν της Μαρίας σχηματισθέντα κύκλον, ον διακρίνομεν εν ταῖς εικόσι των άγιών της Έκκλησίας χρυσοῦν και άπαστράπτοντα. Ο άγιος Έφραϊμ ο Σύρου, άκούσας πολλά περι της οσιότητος του Μεγάλου Βασιλείου, ήλθεν εις την Καισαρείαν incognito και ειςήλθεν εις τον ναόν, εν ᾧ ελειτούργει ο θεός Ιεράρχης. Εν ᾧ δὲ προσήυχετο, έστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τον λειτουργούντα επίσκοπον και ειδεν ότι ο άγιος Βασίλειος, οστις ήτο βραχύσωμος και λιαν αδυνάτου κράσεως, κατα την ὄραν της λειτουργίας ειχεν αύξηθη και δὲν επάτει επί του εδάφους, άλλ' ήτο μετέωρος δύο σπιθαμάς υπεράνω αυτού. Δὲν γράφω, μυθιστορίαν, ει δ' άλλως, θα επόθουν να εποικίλλετο τὸ πτωχόν μου έργον δια τοςούτων κοσμημάτων, ὡςτε να καθίστατο άγνωστος υπό την γραφίδα μου. Θα συνήθροζον, αν ήδυνάμην, επί τὸ αυτό πάντας τους ὄρους της καλλονής και των υπερφυσικῶν εκφράσεων και θα εναπέθετον αυτούς ως στεφανον διανθη επί της χρυσής κόμης της ὠραίας ήρωίδος μου.

Και πάλιν δὲν ὅμως θα ετόλμων να ειπω ότι εσχηματίσθη ο ιερός κύκλος περι την κεφαλήν αυτής. Αλλά και αν εσχηματίζετο, εγὼ βεβαίως δὲν θα εβλεπον αυτόν, οι δὲ Έφραϊμ και οι Βασίλειοι εἶναι τόσον σπάνια πράγματα σήμερα! Και ὅμως ὅ,τι ήδύναντο να ιδωσιν οι πολλοί, ήτο ότι ή Μαρία εξήρχετο κατ' εκείνην την ήμέραν λάμπουσα αληθῶς εκ καλλονής και τὸ πρόσωπον αυτής ήτο άγλαόν ως άγγέλου.

[Έπειτα συνέχεια].

ΙΩΑΚΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΔΙΑΤΙ ΜΕΤΕΒΛΗΘΗ Ο ΒΙΟΣ ΜΟΥ

Ολόκληρος ο βίος μου μετεβλήθη και κατεστράφη ὑφ' ενός και μόνου συμβάντος. Οι συγγενείς και φίλοι της οικογενείας μου προσφήτητον, και πρὸ της γεννήσεώς μου άκόμη, ὅτι εγὼ θα ήμην ή ὠραία της οικογενείας. Η μήτηρ μου ήτο ὠραιότατη και ὄντως εκτακτος καλλονή, επίσης δὲ και αι θεαί μου ήσαν ευειδεῖς, πάντες δὲ εθεβαίουν ὅτι ή 'Αφροδίτη—τ' ὄνομα αυτό μοι ειχεν ὀρισθη πριν γεννηθῶ—θα ήκολούθει τὰ ίχνη της μητρός εν τῇ καλλονῇ και αποβαίνουσα μαγευτική και θελιξικάρδιος θα ειχε λαμπρόν μέλλον. Πλὴν φευ! πόσον διεψεύσθησαν αι προρήσεις αύται. Αντί να ζῶ εν μέσω λαμπρῶς πολυτελείας, να ειμαι τὸ μήλον της έριδος, δωδεκάδος τούλάχιστον εραστών, κολακευομένη, λατρευομένη και τακτικῶς αναφερομένη εις τὰ χρονικά των εφημεριδων, αι δὲ φωτογραφίαι και εικόνες μου να ὦσι πανταχοῦ εκτεθειμέναι, αντί τούτων και άλλων άπειρων τέρψεων ή σκληρᾶ πραγματικότης με αναγκάζει να εργάζωμαι 'ν' απολαμβάνω τὰ πρὸς τὸ ζήν, οί

δὲ κόποι μου ανταμείβονται δι' άγροίκων λέξεων και ελάχιστων ευχαριστιῶν.

Αν τὰ πράγματα ελάμβανον την φοράν, ήν εδει να λάβωσι, θα ειχον ήδη μνηθῆ εις τ' απόκρυφα του γυναικειου καλλωπισμοῦ και θα εγνώριζον τὰς ήδύτητας του «Lait Virginal», «Poudre d'Amour» και «Poudre de Ninon» κτλ. Ωραι και ήμέραι θα παρήρχοντο εν τῇ επισκέψει των καταστημάτων των νεωτερισμών. Πλὴν φευ! δὲν θα δυνηθῶ ποτέ να δοκιμάσω την αγαλλίασιν του να φέρω καθημερινῶς νέαν «toilette». Ταϊνίαι, δαντέλλαι, «ruches», «bonnets» και «brochés» μοι εἶνε γνωστά μόνον εξ ὀνόματος. οὐδέποτε δὲ θα δυνηθῶ να έντρυφήσω εν τῇ «Veloutine» και «Moiré antique» και ὄλων τούτων των άπεικταίων αίτία ὑπῆρξεν ελάχιστον συμβάν λαβὸν χώραν εν άγνοίᾳ μου και παρὰ την θέλησίν μου. Δὲν εἶνε πραγματι σκληρόν;

Απερίγραπτος ή δυσάρεσκεια της μητρὸς μου και ή λύπη των θεῶν μου, και εκτοτε με μεταχειρίζονται μετὰ περιφρονήσεως και οὐδεὶς με υπερασπίζεται. Ολοι μοι λέγουσιν ὅτι ὀφείλω να φροντίζω δι' εμαυτόν. Οὐδέποτε ήξιώθη ν' ακούσω υπό τὰ παράθυρά μου, εν πανσελήνῳ θερινῇ νυκτί, τους αρμονικοῦς ήχους της κιθάρας του εραστοῦ, δι' ἐμε δὲν θα ὑπάρξη εραστής, ὅστις να εγκαταλείψη οικόγειναι, να διέλθῃ ὠκεανούς και θαλάσσας, κ' ατρόμητος να βαινη κατα του εχθροῦ 'να κατακτήσῃ την καρδίαν μου. Εἶμαι δεκαεννεαέτις και τίς θα πιστεύσῃ ὅτι οὐδέποτε εξητήθην εις γάμον;

Όταν βλέπω συνομήλικας μου νεάνιδας, ευτυχεῖς, άμερίμνους και θελιξικαρδίους, έχούσας γονεῖς τόσον καλούς, ὡςτε οὐδέποτε κάμνουσι παρατηρήσεις δια τους λογαριασμούς των μοδιστρών των, γίνωμαι μανιώδης. Διατί να τὰς περιποιῶνται τόσον και ἐμε καθόλου; Διατί δὲν δύναμαι να μαγεύσω; μήπως δὲν εἶμαι «nave» και «charmante», μη δὲν έχω ρίνα «retroussée» και τὸ στόμα δὲν ὀμοιάζω πρὸς τὸ «arc de Cupidon»; ; ; 'Αν κἀπνίσω, άμέσως μοι λέγουσι— «Δὲν εἶνε chic αυτό ποῦ κάμνεις». 'Αν θελήσω να ψάλλω τι, οὐδεὶς με θαυμάζει και δύναμαι να ειπω ὅτι με περιγεῶσιν.

Ο βίος μου θα συνεχισθῆ ἀηδῆς και ὀχληρὸς και αν ποτε συζευχθῶ, νομιζω ὅτι θα ὑποχρεωθῶ να ζητήσω σύζυγον αντί να με ζητήσωσι και θα ὀφείλω να εργάζωμαι εγὼ 'να ποριζώμεθα τὰ πρὸς τὸ ζήν.

Τέλος εἶμι ἀδέξιος και άχαρις και ὄλων τούτων αίτία εἶνε εν ελάχιστον συμβάν.

Καίτοι έντρέπομαι να εκθέτω τ' απόκρυφά μου, άπεφάσισα να σᾶς ειπω ὅποιον τὸ φοβερόν αυτό συμβάν.

Έν στιγμῇ ἐνόχου και άσυγγνώστου άπερισκεψίας, άγνωῶ τίνος, εγεννήθην ... ANHP.

[Εκ του άγγλικῶ «Tit-Bits»].

ACHILLE

Κυρίας Κασσάνοραν Πλυτᾶ, Μαρίαν Παπαγαυωγακοπούλου, κυρίαν Άρκουδάση, Αθηνᾶν Α. Βαβάκη, Θηρεσίαν Βερυκίου, κυρίαν Βρωνίουδου, Έλένην Ν. Ιγγλέση, Ζωήν Π. Αλιβιζάτου, Περσεφόνην Γρίβα, Έλένην Ακριβου, και κκ. Δημ. Δαρέλλη, Στυρ. Ματσούκη, Γεράσιμον Στελακάτον, Ιωάν. Δάμπρον Φωκᾶν, Παναγῆν Στελιανέσην, Πέτρον Γεώργ. Χωραφᾶν, Δ. Κοζόλλη, κ. Γιαγλόπουλον, κ. Κυριακόπουλον, κ. Άρεταίον, Αντ. Μαραγκόν, Γρ. Ξανθάκη, Αλεξ. Πλατσῆν, Άλκιβ. Στελλάου, Φώτιον Εὔσταθιον, Δ. Α. Φωτιάδην, Κωστῆν Γιαννη, Έπαμ. Σιγάλαν, Νικ. Σ. Μηλιαρέσην, Βασ. Μπροῦσκον, ταγμ. μηχαν. Κωνστ. Ι. Καπάτην, Μαρῖνον Βαλσαμάκη, Ανδρ. Μποςόννη, Διον. Αδλιχον, Γεράσ. Κουλουμπῆν, Στ. Ματσούκη, Παναγῆν Δ. Ιγγλέση, Π. Παναγῆν, Ι. Νικολαΐδην, Κ. Εὔδη, Κων. Χατζόπουλον, Δ. Μαραβελόπουλον, Διονύς Βάρλαν, Ανδρ. Παπουτάκη, Δημ. Κωνσταντινίδην, Ανδρ. Μικέλην, Γεώργιον Μαλάμον, Στυλιανόν Βισβίκη, Τάσσαν Άποστολίδην, Ιωάν. Διακάκη, αδελφοῦς Κοροῦθι. Συνδομαί ὡμων ελήφθησαν. Ευχαριστούμεν. — κ. Π. Δ. Τ. Προηγουμενον επεστράφη. Αμφότερα δημοσιευθησονται εις προσεχῆ φύλλα. — κ. Δ. Μοσχობάκη. Ταχυδρομικῶς απεστάλησαν εις δύο φακέλλους τὰ φύλλα από της 9 Οκτωβρίου και των 9 συνδρομητών. Ευχαριστούμεν. Έργάσαμεν. — κυρίαν Μαρίαν Μπαλῆ. Ζητηθέντα φύλλα απεστάλησαν. Αντίτιμον αυτών δρ. 1.90. — κ. Α. Οικονομάκη. «Έκτακτον», άγγελία «Εκλεκτών» και «Ελληνικῆς Βιβλιοθήκης». απεστάλησαν. Σειρά νέων μυθιστορημάτων ήρξατο από της 8δρίου. κ. Ιω. Μιχαηλίδην. Ελήφθη επιστολή σας, μετὰ καταλόγου βιβλίων, άτινα αποστέλλονται ὑμῖν προσεχῶς. Κατὰ λάθος επέμεπο τῷ κ. Ρωσιδῇ τὸ φύλλον.

Ε Κ Ε Ι !

Έκει, ὅπου ὄλα τὰ Διδακτικὰ Βιβλία και ὄλα τὰ Επιστημονικά, και τὰ Μυθιστορήματα και τὰ Δράματα και τὰ ποιήματα ὄλα, με ὄλα μας τὰ Ημερολόγια και τους άπειρους Ημεροδείκτες και Ατλαντας, εκεί ὅπου ή εξαιρετος γραφική ἔλη και ὄλα εν γένει τὰ χρεϊώδη του γραφείου και τὰ μύρια πρωτοχρονιάτικα δῶρα, τὰς με άπιστέτους τιμὰς των, εκεί ὅπου και αυτό άκόμη τὸ μόνον εκ των Άγγλικῶν επανορθωτικῶν της κόμης φάρμακον, τὸ περιζήτητον HEBE'S HAIR RESTORER πωλεῖται αντί δρ. 7! εκεί ὅπου ἀδιακόπως συρρέουσιν ὄλα και ὄλοι και με ὄλα τους τ' άγγελουδάκια, εκεί εις τὸ Βιβλιοπωλεῖον και Χαρτοπωλεῖον «Κορίνθης», εν τῇ ὁδῷ Πραοστείου αρ. 10, εκεί, εκεί πωλεῖται και ή εσχάτως ὑπὸ του κ. Γ. Μαυρογιάννη εκδοθεῖσα

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ,

έκει και τὰ εξαιρετῶς χρυσόδετα

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

του κ. Τσικκιάνου, τὸ κάλλιστον τούτου δῶρον δια την Δ' του έτους αντί δρ. 3.50, ελεύθερον ταχυδρομικῶν, εκεί και τὸ περιζήτητον

ΑΤΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

του Ασωπίου μας, ὁ ἀνηρότατος αυτός παππούς ὄλων των Έλληνικῶν Ημερολογίων, με ὄλαις της πολλὰς και μεγάλας χάρας και τῇ μικρῇ-μικρῇ τιμῇ του, ήτις εἶνε δια μὲν τὸ Έσωτερικόν φρ.4.50, δια δὲ τὸ Έξωτερικόν φρ. 5 ἀδελτον, και φρ. 5.75 δια τὸ Έσωτερικόν και 6 δια τὸ Έξωτερικόν χρυσοδετον, εκεί και τὸ χαριέστατον

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

με ὄλη του την λεπτήν-λεπτὴν καλαισθησίαν, πεμπόμενον πανταχοῦ αντί δρ. 1.20, εκεί, μέλιστα εκεί, με ὄλη την πολυζηλευμένη ὠμορφιά του και

του Ρωμηοῦ ὁ Καζαμίας

με μικρὰς καινοτομίας

Κ' εις μὲν τὸ Έσωτερικόν λεπτὰ πενήντα ή τιμῇ, εις δὲ τὸ Έξωτερικόν εξήντα και προπληρωμή.

έκει—άλλὰ και ποῦ άλλου από εκεί— εἰρισκονται οι με τὴσὴν καλαισθησίαν χρυσοδεμένοι τόμοι των

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

των ὀπίων ή απόκτησις εἶνε έργον μεγίστης ἀπολαύσεως: εἶνε απόκτησις ὀλοκλήρου μυθιστορηματικῆς βιβλιοθήκης.

Λοιπὸν ὄλα και ὄλοι μας εκεί, εκεί!